

บทความวิจัย

เรื่อง การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่วังจุก ค.ศ. 1980

โดย

นางสาวสิริยา อริยะวิชา

รหัสนักศึกษา 05600656

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2563

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980
ผู้เขียน	นางสาวสิริยา อริยะวิชา
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ดร. พิภู บุซบก
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2563

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 ที่ส่งผลต่อพัฒนาการประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ และศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของเหตุการณ์ดังกล่าวที่ส่งผลถึงสังคมปัจจุบันของเกาหลีใต้ โดยมีวิธีการศึกษาจากการรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสารงานวิจัยและบทความที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 และการพัฒนาประชาธิปไตยเกาหลีใต้ รวมถึงรวบรวมข้อมูลอิทธิพลของเหตุการณ์ดังกล่าวที่ส่งผลต่อสังคมปัจจุบันของเกาหลีใต้จากข่าวภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ใช้วิธีวิจัยทางประวัติศาสตร์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและเรียบเรียงผลการศึกษาในรูปแบบของบทความวิจัย

ผลการศึกษาพบว่าเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 ส่งผลให้ชาวเกาหลีใต้สามารถเรียกร้องประชาธิปไตยได้สำเร็จและเกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งทำให้พัฒนาการประชาธิปไตยของเกาหลีใต้มีความมั่นคงยิ่งขึ้นจากการที่ประชาชนสามารถเลือกตั้งรัฐบาลพลเรือนให้เข้ามาบริหารประเทศได้จวบจนถึงปัจจุบัน การปฏิรูปกองทัพเพื่อให้ทหารไม่สามารถก่อการรัฐประหารได้อีก และประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการออกกฎหมายเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูและสามารถนำตัวผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้มาลงโทษได้สำเร็จ ปัจจุบัน เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูยังคงส่งอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีใต้ในแง่ของการเป็นเหตุการณ์ที่ยังคงไม่ได้รับความยุติธรรม ดังนั้นทางภาครัฐและภาคเอกชนจึงมีความพยายามที่จะเยียวยาและมอบความยุติธรรมให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นี้ รวมถึงการค้นหาความจริงซึ่งจะนำไปสู่ความสมานฉันท์ในสังคม อีกทั้งเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูยังส่งอิทธิพลต่อวงการเพลงและภาพยนตร์ของเกาหลีใต้เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวและเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

คำสำคัญ : ควังจู, เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู, ประชาธิปไตยเกาหลี

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร. พิภู บุซบก อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีจึงทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณครอบครัวอริยะวิชาที่คอยเป็นกำลังใจให้เสมอ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทั้งเพื่อนสมัยมัธยมและเพื่อนในรั้วมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนทั้ง 5 คน ต้นอ้อ เซิน เอิร์ธ แก้ว แสตมป์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ขอขอบคุณคุณคฑาวุธ ยงไสว ที่คอยอยู่เคียงข้างกันมาโดยตลอด ขอขอบคุณตัวเองที่อดทน พยายามจนทำให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จ ลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอระลึกถึงความกล้าหาญและความเสียสละของประชาชนชาวเมืองควังจู ซึ่งนำไปสู่การที่ชาวเกาหลีใต้สามารถเรียกร้องประชาธิปไตยได้สำเร็จ ข้าพเจ้าขออุทิศวิจัยชิ้นนี้ให้แก่พวกเขาเหล่านั้น และขอให้ดวงวิญญาณของพวกเขาพักผ่อนอย่างสงบสุข ณ อีกโลกหนึ่ง

ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

สิรยา อริยะวิชา

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญรูปภาพ	ง
การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980	1
บรรณานุกรม	34

สารบัญรูปภาพ

รูปที่ 1 นักศึกษาเผชิญหน้ากับทหารหน้าประตูมหาวิทยาลัยขอนแก่น ในวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980	6
รูปที่ 2 ประชาชนถูกทหารทุบตีอย่างโหดร้าย	7
รูปที่ 3 รถบัสและแท็กซี่ที่พาผู้ชุมนุมเข้าสู่ถนนกิมนัม	8
รูปที่ 4 ทหารเผชิญหน้ากับผู้ชุมนุม ณ ถนนกิมนัม	9
รูปที่ 5 ทหารกำลังควบคุมตัวพลเมืองที่รอดชีวิตไปยังค่ายทหาร	10
รูปที่ 6 การชุมนุมที่เกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1987	16
รูปที่ 7 โนแทอู (ซ้าย) และซุนคูฮวาน (ขวา) ระหว่างการพิจารณาคดี	19
รูปที่ 8 สื่อการสอนที่พัฒนาโดยมูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคม	22
รูปที่ 9 สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย เมืองควังจู	23
รูปที่ 10 ห้องโถงที่แสดงรูปภาพบุคคลที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู	23
รูปที่ 11 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง May 18	28
รูปที่ 12 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง A Taxi Driver	29
รูปที่ 13 รูปภาพตัวจริงของฮินส์ปีเตอร์ (ซ้าย) และคิมซาบก (ขวา)	29
รูปที่ 14 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง Peppermint Candy	30
รูปที่ 15 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง 26 Years	31
รูปที่ 16 โปสเตอร์ของภาพยนตร์สารคดีเรื่อง Gwangju Uprising: 40th anniversary, missing 4 hours	32

การเรียกร้องประชาธิปไตยกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980

1. บทนำ

แม้ว่าเกาหลีใต้จะได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยมั่นคงประเทศหนึ่งในปัจจุบัน แต่กว่าที่ชาวเกาหลีจะได้มาซึ่งความมั่นคงดังกล่าวนั้นต้องใช้เวลานานหลายทศวรรษ นับแต่ก่อตั้งสาธารณรัฐเกาหลีเมื่อ ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา รัฐบาลชุดต่าง ๆ ที่ผลัดเปลี่ยนกันมาทำหน้าที่บริหารประเทศมีทั้งรัฐบาลประชาธิปไตยและรัฐบาลทหาร ซึ่งในช่วงการปกครองของรัฐบาลทหาร ผู้นำรัฐบาลมักแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อรักษาอำนาจทางการเมืองของตนเอง เมื่อประชาชนออกมาเรียกร้องประชาธิปไตย ก็มีการออกกฎหมายการศึกษาอันเป็นการลดทอนเสรีภาพของประชาชน นำไปสู่การเกิดเหตุการณ์ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยของประชาชนตามมา แต่สุดท้ายก็ถูกทหารปราบปรามด้วยความรุนแรง ซึ่งเหตุการณ์การสลายการชุมนุมที่รุนแรงและเป็นประวัติศาสตร์ที่โหดร้ายมากที่สุดครั้งหนึ่งของเกาหลีใต้อยู่คือ “เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ค.ศ. 1980”

เหตุการณ์นี้มีที่มาจากกรณีที่ประธานาธิบดีพัคจุงฮี (Park Chung-hee) ต้องการรักษาอำนาจทางการเมืองของตนเองต่อไปภายหลังจากการดำรงตำแหน่งครบ 2 วาระ โดยมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเกิดเป็น “รัฐธรรมนูญยูน” ที่ประกาศใช้เมื่อ ค.ศ. 1972 เนื้อหาสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวอยู่ที่การยกเลิกการจำกัดวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับก่อนหน้า เพื่อเปิดทางให้ประธานาธิบดีพัคจุงฮีสามารถลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีสมัยต่อไป ซึ่งกำหนดให้มีการเลือกตั้งในปีเดียวกันนั้น รวมทั้งมีข้อบังคับจำนวนมากที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกของประชาชน เมื่อประธานาธิบดีพัคจุงฮีชนะการเลือกตั้งอีกครั้ง เขาได้ปกครองประเทศอย่างเข้มงวด มีการใช้กำลังทหารในการปราบปรามผู้ที่ออกมาเรียกร้องต่าง ๆ เช่น การใช้กำลังเข้าปราบปรามการชุมนุมของแรงงานบริษัท YH Trading ซึ่งส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต รวมทั้งยังใช้อำนาจบีบบังคับผู้นำฝ่ายค้านออกจากรัฐสภา การกระทำต่าง ๆ ก่อให้เกิดความโกรธแค้นในหมู่ประชาชน จึงเกิดการชุมนุมเพื่อเรียกร้องให้ประธานาธิบดีพัคจุงฮีลาออกจากตำแหน่ง ขณะเดียวกันภายในรัฐบาลก็เกิดความขัดแย้งกัน กระทั่งท้ายที่สุดประธานาธิบดีพัคจุงฮีถูกลอบสังหารโดยนายคิมแจกิล (Kim Jae-gyu) ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติซึ่งเป็นคนสนิทของเขาเอง

เมื่อประธานาธิบดีพัคจุงฮีถึงแก่อสัญกรรม ชเวคยูฮา (Choi Kyu-hah) ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นจึงต้องขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเพื่อรักษาการแทน แต่กลับถูกนายพลชุนดูฮวาน (Chun Doo-hwan) และนายพลโนแทอู (Roh Tae-woo) ก่อการรัฐประหาร ทำให้ประชาชนไม่พอใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากไม่ต้องการตกอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารอีกต่อไป รัฐบาลจึงประกาศกฏอัยการศึกทั่วประเทศเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการชุมนุมของประชาชนโดยปิตมมหาวิทยาลัยทุกแห่งและจับกุมผู้นำพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้าม กระทั่งในวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 นักศึกษาและประชาชนที่เมืองควังจู ได้ออกมารวมตัวกันเรียกร้องประชาธิปไตยและเรียกร้องให้ชุนดูฮวานลาออกจากตำแหน่ง แต่กลับถูกทหารที่

ได้รับการฝึกเป็นพิเศษเข้าปราบปรามอย่างรุนแรง โดยใช้เวลา 10 วันจึงสามารถปราบปรามการชุมนุมได้สำเร็จในวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 การปราบปรามดังกล่าวมีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เกิดเป็นโศกนาฏกรรมครั้งสำคัญครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์สาธารณรัฐเกาหลี จนได้รับการขนานนามว่า “เหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู” หลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้ ชาวคยอฮวาผู้ซึ่งเป็นประธานาธิบดีรักษาการได้ลาออก ชุนดูฮวานจึงขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ ส่งผลให้เกาหลีใต้ตกอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหารอีกครั้ง

หลังจากที่ชุนดูฮวานดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยได้เน้นการสร้างองค์ความรู้ด้านประชาธิปไตยให้แก่สังคม เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงเหมือนที่ควังจู อีกทั้งเมื่อมีการเปิดเผยข้อมูลว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนการปราบปรามที่ควังจู ทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจ รัฐบาลสหรัฐอเมริกาก็กดดันไม่ให้รัฐบาลของนายพลชุนดูฮวานใช้ความรุนแรงสลายการชุมนุมและกดดันให้รัฐบาลชุนดูฮวานเปิดทางให้มีการปฏิรูปทางการเมืองเพื่อให้ประเทศเกาหลีใต้มีระบอบประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์ ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1987 ประชาชนชาวเกาหลีใต้จึงสามารถเรียกร้องประชาธิปไตยได้สำเร็จผ่านการชุมนุมครั้งใหญ่ เมื่อเกาหลีใต้ได้อยู่ภายใต้การปกครองของประธานาธิบดีที่ประชาชนเป็นผู้เลือก ทำให้เกิดการร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ทั้งกฎหมายเยียวยาและหาความเป็นจริง รวมถึงมีการลงโทษอดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวาน อดีตประธานาธิบดีโรแทอู และนายทหารที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในครั้งนั้นด้วยการจำคุก อีกทั้งยังเกิดการพัฒนาประชาธิปไตยให้เข้มแข็งขึ้นและมีการปฏิรูปกองทัพเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดทหารสามารถทำการรัฐประหารได้อีก ค.ศ. 1994 มีการจัดตั้งมูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคม (May 18 Memorial Foundation) โดยเป็นการร่วมมือของประชาชนชาวควังจู เป้าหมายของมูลนิธินี้ นอกจากจะเป็นการรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 ยังเป็นการชี้แนะคนรุ่นใหม่ให้เห็นถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนดังที่เหล่าทหารทำร้ายประชาชนที่ไม่มีอาวุธ ว่าเป็นสิ่งที่โหดร้ายและไม่ควรเกิดขึ้น นอกจากนี้มูลนิธิดังกล่าวได้เผยแพร่ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ โดยการทำแบบเรียนประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการเรียกร้องประชาธิปไตยเพื่อปลูกฝังเยาวชน ในระดับนานาชาติ ได้มีการจัดทำโครงการมากมายที่เกี่ยวกับการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย ต่อมาในค.ศ. 1997 มีการก่อตั้งสุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย (The May 18th National Cemetery) ที่เมืองควังจู ซึ่งเป็นสุสานของผู้ที่เสียชีวิตในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ปัจจุบันยังคงมีการสืบหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู มีการรื้อฟื้นคดีสังหารหมู่ประชาชนที่ควังจูขึ้นมาอีกครั้ง เพื่อความเป็นธรรมต่อเหยื่อผู้เสียชีวิตและครอบครัวของพวกเขา รวมถึงมีการแต่งเพลงหลายบทเพลงเพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ควังจู และการสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู ค.ศ. 1980 เป็นจำนวนหลายเรื่อง เพื่อเป็นการรำลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าว รวมถึงเป็นการตีแผ่ประวัติศาสตร์ให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

สามารถสรุปได้ว่าเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 เป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยส่งผลให้ชาวเกาหลีใต้สามารถเรียกร้องประชาธิปไตยได้สำเร็จ อีกทั้งยังมีส่วน

ช่วยให้ประเทศเกาหลีใต้มีประชาธิปไตยที่มั่นคง นอกจากนี้ผลกระทบของเหตุการณ์นี้ยังคงส่งอิทธิพลจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 ที่ส่งผลต่อพัฒนาการประชาธิปไตยของเกาหลีใต้ รวมถึงศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของเหตุการณ์ดังกล่าวที่ส่งผลถึงปัจจุบัน เพื่อสร้างองค์ความรู้และขยายขอบเขตการศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

2. ภูมิหลังเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู

เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูเกิดขึ้นในค.ศ. 1980 ซึ่งตรงกับรัฐบาลรักษาการของชเวคยูฮา (ค.ศ. 1979 - 1981) โดยมีบริบททางการเมืองก่อนหน้านั้นคือ ในสมัยสาธารณรัฐที่ 4 (ค.ศ. 1972 - 1979) ประธานาธิบดีพัคจุงฮี ประกาศใช้ “รัฐธรรมนูญยูซิน” หรือที่เรียกกันว่า “ระบอบยูซิน” ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1972 เพื่อสืบทอดอำนาจของตนเอง แม้ว่าเขาจะได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงจากการที่สามารถทำให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วงปลายทศวรรษ 1960 ถึงต้นทศวรรษ 1970 ซึ่งเป็นสมัยของสาธารณรัฐที่ 3 (ค.ศ. 1963 - 1972) กระทั่งในค.ศ. 1967 ที่พัคจุงฮีได้แก้ไขรัฐธรรมนูญให้ประธานาธิบดีสามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 2 วาระ ทำให้เกิดกระแสการต่อต้านพัคจุงฮีเพิ่มมากขึ้น เห็นได้จากผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในค.ศ. 1971 ซึ่งเป็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีครั้งแรกหลังการแก้ไขรัฐธรรมนูญ พักจุงฮีชนะการเลือกตั้งโดยได้รับคะแนนเสียงมากกว่าคิมแดจุง (Kim Dae-jung) ซึ่งมาจากพรรคฝ่ายค้านเพียงเล็กน้อย ด้วยความกังวลว่าจะสูญเสียอำนาจ พักจุงฮีจึงประกาศภาวะฉุกเฉินในเดือนธันวาคมของปีเดียวกัน อีกทั้งยังยุบสภาและแก้ไขรัฐธรรมนูญอีกครั้ง ซึ่งก็คือ “รัฐธรรมนูญยูซิน” นั่นเอง โดยสาระสำคัญของรัฐธรรมนูญยูซินคือประธานาธิบดีสามารถดำรงตำแหน่งได้ไม่จำกัดวาระ, การรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ประธานาธิบดี, สมัชชาแห่งชาติถูกลดทอนอำนาจลงและไม่สามารถตรวจสอบรัฐบาลได้ รวมทั้งยังมีการกำหนดให้คณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดีเป็นผู้ลงคะแนนเสียงเลือกประธานาธิบดีโดยใช้วิธีลงคะแนนลับ ซึ่งส่งผลให้พัคจุงฮีได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีต่ออีก 6 ปี จากการเลือกของสมาชิกคณะกรรมการสรรหาประธานาธิบดี 2,395 คน (สติตร ธานานิธิโชติ, 2555: 2-3; ดำรงค์ ฐานดี, 2545: 44) ผลจากการประกาศใช้รัฐธรรมนูญยูซินทำให้ประชาชนเกิดความไม่พอใจ อีกทั้งรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวยังมีบทบัญญัติที่ลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน สำนักข่าวและสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ไม่สามารถวิจารณ์การทำงานของรัฐบาลได้ เนื่องจากรัฐบาลจะจับกุมและลงโทษผู้ที่เห็นต่างอย่างรุนแรง อาจกล่าวได้ว่าเป็นยุคเผด็จการประชาธิปไตย (ดำรงค์ ฐานดี, 2547: 45) ก่อให้เกิดการเรียกร้องต่าง ๆ ของประชาชนตามมา

ชนวนสำคัญที่ทำให้ระบอบยูซินสั่นคลอนคือการชุมนุมของแรงงานหญิง 200 คนจากบริษัท วาย เอช เทรดดิ้ง (YH Trading Corporation) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1979 มีการชุมนุมประท้วงหน้าพรรคฝ่ายค้าน เนื่องจากพนักงานไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการที่บริษัทปิดกิจการ แต่รัฐบาลของพัคจุงฮีได้ส่งกองกำลังตำรวจเข้าปราบปรามการชุมนุมแม้ว่าการชุมนุมนั้นจะเป็นไปอย่างสันติก็ตาม ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต 1 คนและบาดเจ็บอีกหลายสิบคน จากเหตุการณ์นี้ทำให้ในเวลาต่อมาคิมยังซัม (Kim Young-sam) หัวหน้าพรรคฝ่าย

ค่านได้ประกาศว่าเขาจะล้มล้างรัฐบาลชุดปัจจุบันนี้ ฝ่ายรัฐบาลจึงใช้เสียงข้างมากในสมัชชาแห่งชาติปลดคิมยังซัมออกจากความเป็นสมาชิกรัฐสภา (วิเชียร อินทะสี, 2553: 69)

การที่รัฐบาลใช้ความรุนแรงในการปราบปรามการชุมนุมของบริษัท วาย เอช เทรดิง (YH Trading Corporation) และการใช้อำนาจในทางมิชอบเพื่อปลดคิมยังซัมออกจากรัฐสภา ส่งผลให้เกิดการชุมนุมประท้วงของนักศึกษาและผู้สนับสนุนคิมยังซัมที่เมืองปูซาน (Busan) และเมืองมาซาน (Masan) ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1979 หรือที่เรียกกันว่า “การต่อสู้ที่เมืองปูมา (Pu-Ma Struggle)” เพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกระบอบยูซิน แต่รัฐบาลของพัคจุงฮีกังวลว่าการชุมนุมจะขยายตัวออกไป จึงมีการใช้กำลังในการสลายการชุมนุม (วิเชียร อินทะสี, 2553: 69) ส่งผลให้มีผู้ชุมนุมถูกจับกุม 1,563 คน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นนักศึกษา (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 56) ต่อมาในวันที่ 26 ตุลาคมของปีเดียวกัน ณ งานเลี้ยงอาหารค่ำใกล้ทำเนียบประธานาธิบดีในกรุงโซล (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 57) พัคจุงฮี, ชาจีชอล (Cha Ji-chul) หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยประจำตัวประธานาธิบดี และคิมแจกิล หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ (Korean Central Intelligence Agency, KCIA) ได้พูดคุยอย่างจริงจังเกี่ยวกับการสลายการชุมนุมที่เมืองปูซานและมาซาน คิมแจกิลมีความเห็นว่าไม่ควรใช้กำลังในการสลายการชุมนุมและต้องการให้รัฐบาลให้อิสระกับประชาชนมากกว่านี้ แต่พัคจุงฮีและชาจีชอลไม่เห็นด้วย ส่งผลให้คิมแจกิลใช้ปืนยิงพัคจุงฮีและชาจีชอลจนทั้งคู่เสียชีวิต (Lee, 2014: 10)

ภายหลังจากการสัณนิษฐานของพัคจุงฮี นายชเวคยูฮา นายกรัฐมนตรีขึ้นรักษาการแทนในตำแหน่งประธานาธิบดี แต่ก็ไม่ได้รับความเชื่อมั่นจากกลุ่มผู้นำทางทหาร เนื่องจากเขามีภูมิหลังเป็นนักการทูตมาก่อน (สตีธร ธนานิธิโชติ, 2555: 5) ต่อมาชุนดูฮวาน หัวหน้ากองกำลังรักษาความมั่นคงแห่งชาติและหัวหน้ากองบัญชาการสืบสวนร่วมเพื่อสืบสวนคดีสอบสังหารอดีตประธานาธิบดีพัคจุงฮี ได้ร่วมมือกับโนแทอู ผู้บัญชาการกองพลที่ 9 (White Horse Division) และนายทหารคนอื่น ๆ จากสมาคมฮานาเฮว (Hanahoe, สมาคมหนึ่งเดียว)¹ เพื่อจับกุมจองซึงฮวา (Jeong Seung-hwa) หัวหน้าเสนาธิการทหารบก (Army Chief of Staff) เนื่องจากมีความคิดที่แตกต่างกันและจองซึงฮวามีส่วนในการลอบสังหารพัคจุงฮี ในวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 1979 และบังคับให้ชเวคยูฮานุมัติคำสั่งจับกุมตัวจองซึงฮวา แต่ชเวคยูฮาปฏิเสธแล้วอ้างว่าต้องได้รับการรองรับจากรัฐมนตรีกลาโหมเสียก่อน เมื่อการเจรจาไม่เป็นผล จึงเกิดการปะทะกันของทหารที่สนับสนุนแต่ละฝ่าย ในที่สุดฝ่ายชุนดูฮวานและโนแทอูก็สามารถรัฐประหารยึดอำนาจจากจองซึงฮวา ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าเสนาธิการทหารบกได้สำเร็จในช่วงเช้าของวันที่ 13 ธันวาคม โดยชเวคยูฮายังคงดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเช่นเดิม ภายหลังจากการรัฐประหารได้มีการประกาศกฎอัยการศึก (นิฐิณี ทองแท้, 2563: 116) อีกทั้งชุนดูฮวานและโนแทอูได้ใช้อำนาจในการแต่งตั้งตนเองและพวกพ้องให้เข้ามารับตำแหน่งสำคัญในกองทัพ นอกจากนี้ชุนดูฮวานยังดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยสืบราชการลับ (KCIA) เพื่อเพิ่มอิทธิพลทางการเมืองให้แก่ทหาร (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 61-66; วิเชียร อินทะสี, 2553: 70,78)

¹ เป็นสมาคมของกลุ่มทหารที่รวมตัวกันอย่างลับ ๆ เพื่อช่วยเหลือกันและกันในการเลื่อนตำแหน่ง (วิเชียร อินทะสี, 2561: 39)

จากการรัฐประหารโดยขุนคูดหวานและโนแทอูทำให้ประชาชนที่ต้องการประชาธิปไตยไม่พอใจ โดยเฉพาะนักศึกษา เนื่องจากพวกเขาไม่ต้องการตกอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลทหาร ในวันที่ 14-16 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 เหล่านักศึกษาจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในกรุงโซลรวมถึงประชาชนได้เดินขบวนเรียกร้องให้ยกเลิกกฎอัยการศึกและเรียกร้องให้ขุนคูดหวานลาออกจากตำแหน่ง เหตุการณ์นี้เรียกว่า “โซลสปริง (Spring of Seoul)” แต่ในวันที่ 16 พฤษภาคม ได้มีการยกเลิกการชุมนุม เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกับทหาร (ลีเมียงซิก, 2555: 90) ขณะเดียวกันที่เมืองควังจู (Gwangju) เมืองหลวงของจังหวัดชอลลา (Jeolla) ได้มีการเดินขบวนเรียกร้องของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นและประชาชนทั่วไปเพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกกฎอัยการศึกและเรียกร้องให้ขุนคูดหวานลาออกจากตำแหน่งระหว่างวันที่ 14-16 พฤษภาคม 1980 โดยมีผู้เข้าร่วมเดินขบวนกว่า 50,000 คน ต่อมา ในวันที่ 17 พฤษภาคม ได้มีการประกาศกฎอัยการศึกทั่วประเทศ มีคำสั่งห้ามชุมนุมทางการเมือง ให้ปิดมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ อีกทั้งยังมีการตรวจสอบสื่อมวลชนทุกแห่ง และมีการจับกุมนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม (สติธธ ธนาธิโชติ, 2555: 5) หลังจากที่ถูกอัยการศึกมีการบังคับใช้ ในตอนกลางคืนกลุ่มอำนาจกองทัพใหม่ของขุนคูดหวานได้ส่งกองพันที่ 33 และ 35 ของกองพลน้อยทหารพลร่มที่ 7 เข้าประจำการที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยโซซอนในเมืองควังจู ซึ่งกองพลน้อยทหารพลร่มเหล่านี้เป็นทหารที่ได้รับการฝึกซ้อมเป็นพิเศษ การฝึกซ้อมนี้มีชื่อว่าการฝึกซ้อมชุงจุง (Choongjung) โดยหน่วยชุงจุงจัดตั้งขึ้นเพื่อสลายการชุมนุมโดยเฉพาะ (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 69, 80-81)

ในตอนเช้า เวลา 9.30 น. ของวันที่ 18 พฤษภาคม (Lee, 2014: 12) มีการชุมนุมหน้ามหาวิทยาลัยขอนแก่นโดยกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย ซึ่งหน้าประตูของมหาวิทยาลัยมีกองพันที่ 33 ของกองพลน้อยทหารพลร่มที่ 7 ประจำการอยู่ (ตั้งรูปที่ 1) หลังเวลา 10.00 น. นักศึกษาที่เข้าร่วมการชุมนุมมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นถึง 200 คน มีการร้องเพลงและตะโกนโห่ร้องให้ยกเลิกกฎอัยการศึกและเรียกร้องให้ขุนคูดหวานลาออก (สติธธ ธนาธิโชติ, 2555: 5) เหล่าทหารจึงเข้าสลายการชุมนุมโดยใช้ความรุนแรง มีการทุบตีนักศึกษาที่ไม่มีอาวุธจนบาดเจ็บหลายสิบคน กลุ่มนักศึกษาล่าถอยและไปรวมตัวอีกครั้งที่หน้าสถานีควังจูกับคนอื่น ๆ ที่รออยู่แล้ว หลังจากสามารถรวมตัวได้ 300-400 คน ผู้ชุมนุมจึงเดินขบวนมุ่งหน้าไปที่ศาลากลางจังหวัด ในเวลา 16.00 น. ทหารได้เข้าปราบปรามการชุมนุมอย่างรุนแรง จึงยิ่งทวีความโกรธแค้นให้กับประชาชนมากขึ้น ในเวลา 17.30 น. มีการรวมกลุ่มถึง 600 คนเพื่อชุมนุมที่หน้าสำนักแรงงานใกล้ศาลากลาง แต่ก็ถูกสลายการชุมนุม ในเวลา 20.00 น. ผู้ชุมนุมราว 600 คน ได้ชุมนุมบริเวณหน้าศูนย์คาทอลิก รวมถึงปาก่อนหินใส่ทหาร แต่ก็ถูกสลายการชุมนุมเช่นกัน (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 84-87) การสลายการชุมนุมทั้งหมดของทหารนั้นเป็นไปอย่างรุนแรง มีการใช้ไม้ตะบองทุบไปที่หัวของนักศึกษาหลายคนเพื่อสลายการชุมนุม ทั้ง ๆ ที่นักศึกษาเหล่านั้นไม่มีอาวุธที่จะสามารถใช้ตอบโต้การกระทำของทหารได้ นอกจากนี้ยังมีการกระแทกเข้าไปที่หลังของนักศึกษา และเตะนักศึกษาที่ไร้ทางสู้ เมื่อนักศึกษาได้ต่อสู้กลับก็ถูกแทงด้วยดาบปลายปืน เหล่าทหารได้จับนักศึกษาจำนวนมากเปลื้องผ้าและทำการข่มขืนนักศึกษาหญิง มีการทำร้ายผู้ที่เข้ามาช่วยเหลือนักศึกษาจนเสียชีวิต ร่างของนักศึกษาที่บาดเจ็บได้ถูกสวมไว้บนรถบรรทุกเพื่อที่ทหารจะได้ทำร้าย

พวกเขาต่อ (Katsiaficas, 2020) ซึ่งทหารยังทำร้ายประชาชนตามท้องถนนบริเวณใกล้กับสถานที่ชุมนุมอีกด้วย (Lee, 2014: 12) จึงสามารถกล่าวได้ว่านี่คือการสังหารหมู่โดยแท้จริง เหตุการณ์ยิ่งเลวร้ายไปเรื่อย ๆ เมื่อมีการขยายเวลาห้ามออกจากบ้านตั้งแต่ 21.00-06.00 น. และในคืนนั้นเอง ได้มีการเสริมกำลังตำรวจเพื่อปราบจลาจลรอบ ๆ เมืองเช่นกัน (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 88)

รูปที่ 1 นักศึกษาเผชิญหน้ากับทหารหน้าประตูมหาวิทยาลัยชอนนัมในวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980
ที่มา : <https://www.thenation.com/article/world/two-days-in-may-that-shattered-korean-democracy/>

วันที่ 19 พฤษภาคม เวลา 10.00 น. ประชาชนและนักศึกษาได้รวมตัวกันเป็นจำนวนมากกว่า 3,000 คน บริเวณถนนกึมนัม (Geumnam) เพื่อเรียกร้องให้ยุติการใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุม, ยกเลิกกฎอัยการศึก และปล่อยตัวคิมแดจุง ผู้ซึ่งเป็นนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามรัฐบาลที่ถูกจับตัวไป โดยเขาเป็นที่ชื่นชอบและได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในจังหวัดชอลลา เนื่องจากเขามีพื้นเพมาจากจังหวัดนั้น (สุธามาศ เพชรนอก, 2562: 13) ต่อมาในเวลา 10.40 น. ตำรวจและทหารได้ใช้แก๊สน้ำตาไปยังเข้าไปท่ามกลางฝูงชนเพื่อสลายการชุมนุม แต่ประชาชนก็ต่อสู้กลับด้วยการขว้างปาหินใส่ทหารและตำรวจ หลังจากนั้นรถบรรทุกทหาร 30 คันเดินทางมาถึง ณ บริเวณที่มีการสลายการชุมนุม จึงเกิดการปะทะกันระหว่างทหารและประชาชน (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 90-91) ประชาชนพยายามสู้กลับด้วยอาวุธที่หาได้ในตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นหิน, ตะบอง, มีดหรือท่อ (Katsiaficas, 2020) ทหารเข้าทำร้ายประชาชนทุกคนโดยไม่สนใจว่าจะเป็นเพศใดหรืออายุเท่าไร นอกจากนี้ทหารยังรुकต่อด้วยการเข้าตรวจค้นบ้าน มีการปล้นสะดม และลากดึงคนวัยหนุ่มสาวให้ออกมากองบนถนน มีการจับถอดเสื้อผ้าให้เหลือเพียงชุดชั้นในและบังคับให้คลานไปในขณะที่ทั้งสองมือถูกมัดด้วยเชือกก่อนที่จะถูกส่งขึ้นหลังรถบรรทุกเพื่อนำตัวไป การต่อสู้ได้มีการลุกลามมากขึ้นไปเรื่อย ๆ มีประชาชนจากทุกสาขาอาชีพเข้าร่วมการชุมนุม (ลีเมียงซิก, 2555: 93)

รูปที่ 2 ประชาชนถูกทหารทุบตีอย่างโหดร้าย

ที่มา : <https://www.nocutnews.co.kr/news/5455364>

วันที่ 20 พฤษภาคม มีการรวมตัวตั้งแต่รุ่งสาง แม้ว่าจะมีกองกำลังติดอาวุธประจำการทั่วเมืองก็ตาม แต่อย่างไรก็ดียังไม่มีการปะทะกันเกิดขึ้น ในช่วงสายถึงช่วงบ่าย บนถนนกิมนัม มีผู้ชุมนุมเข้าร่วมมากกว่า 100,000 คน ในจำนวนนั้นมีทั้งเจ้าของร้านค้าที่ทิ้งร้านค้ามาเพื่อชุมนุม, กรรมกร, ชาวนา และผู้คนจากทุกชนชั้น มีการแจกใบปลิวฉบับพันแผ่นไปทั่วเมือง เพื่อตอบโต้ข่าวปลอมที่ทางรัฐเผยแพร่ ใบปลิวนี้ชื่อว่า “ข่าวสารนักสู้” เวลา 15.00 น. ตำรวจได้ยิงแก๊สน้ำตาใส่ฝูงชน แต่ไม่มีผู้ใดล่าถอย ตอนเย็นมีผู้เข้าร่วมการชุมนุมมากกว่า 200,000 คน เวลา 19.00 แแท็กซีราว 200 คัน มาถึงถนนกิมนัม คนขับรถแท็กซี่ได้เข้าร่วมประท้วงด้วยการเปิดไฟหน้าและบีบแตรสัญญาณ แต่ก็ถูกทหารเข้าทำร้าย ฝูงชนได้ล่าถอยพร้อมกับเข้ามาใหม่ด้วยรถบัสที่บรรทุกผู้ชุมนุมมาเพิ่ม ทำให้ทหารถูกล้อมเอาไว้ เวลา 19.30 น. เกิดการปะทะกันระหว่างทหารและผู้ชุมนุม ช่วงเวลา 22.00 น. ผู้ชุมนุมได้เข้ายึดสถานีตำรวจ 2 แห่ง และได้จุดไฟเผาสถานีวิทยุโทรทัศน์ MBC เนื่องจากไม่รายงานความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเมืองควังจู เวลา 23.00 น. ผู้ชุมนุมพยายามใช้รถยนต์ฝ่ากองทัพน้อยที่ 3 ที่ประจำการอยู่ที่สถานีรถไฟควังจู การต่อสู้เป็นไปอย่างรุนแรง ทหารใช้ปืน M-16 ตอบโต้แนวหน้าของผู้ชุมนุม ทำให้มีประชาชนบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก (Katsiaficas, 2020), (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 95-97; ลีเมียงซิก, 2555: 93)

รูปที่ 3 รถบัสและแท็กซี่ที่พาผู้ชุมนุมเข้าสู่ถนนกิมนัม

ที่มา : <http://timshorrock.com/2020/05/17/gwangju-presente/>

วันที่ 21 พฤษภาคม ในช่วงเวลา 01.00 น. ผู้ชุมนุมได้บุกเข้าไปทำลายและเผาสำนักงานสรรพากร เนื่องจากภาษีควรถูกเอาไปใช้ในด้านโครงสร้างสังคม แทนที่จะนำมาใช้ในการซื้ออาวุธเพื่อชนฆ่าประชาชน ต่อมาในช่วงเวลา 02.00-04.00 น. ทหารได้สูญเสียการควบคุมพื้นที่หลายแห่ง ในช่วงเวลา 04.30 น. สถานีวิทยุโทรทัศน์ KBS ถูกเผา เมื่อเข้าสู่ช่วงเช้า ในเวลา 09.00 น. ผู้คนมากกว่า 100,000 คน รวมตัวกันอีกครั้งที่ถนนกิมนัม ผู้ชุมนุมส่วนหนึ่งสามารถยึดรถหุ้มเกราะของทหารได้ ผู้ชุมนุมได้จัดตั้งคณะกรรมการเจรจาข้อยุติและเรียกร้องให้ถอนกำลังทหารออกไปให้หมดจากเมืองภายในเวลาเที่ยงวัน แต่หลังจากเสียงเพลงชาติดังขึ้นจากหลังคาของศาลากลางจังหวัดเมื่อเวลา 13.00 น. ทหารพลร่มได้กราดยิงกระสุนใส่ผู้ชุมนุมที่กำลังยืนร้องเพลงชาติ อีกทั้งมีนักแม่นปืนชும்ยิงผู้ชุมนุมแนวหน้าด้วยเช่นกัน แต่หลังจากนั้น 10 นาทีก็มีคำสั่งหยุดยิงจากลำโพง จากเหตุการณ์กราดยิงนี้ทำให้มีผู้บาดเจ็บและผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ทำให้ผู้ชุมนุมต้องเร่งหาอาวุธให้แก่ตนเอง ต่อมาผู้ชุมนุมได้จัดตั้งหน่วยพิทักษ์ประชาชน (Citizen's Army) หรือซิมิงกุน (Simingun) เพื่อติดอาวุธและคุ้มครองผู้ชุมนุม รวมทั้งลาดตระเวนติดตามความเคลื่อนไหวของทหาร (สุธามาต เพชรนอก, 2562: 13) ในเวลา 15.00 น. ผู้ชุมนุมบุกเข้าไปโจมตีสถานีตำรวจเพื่อขโมยอาวุธ นอกจากนี้คนงานเหมืองถ่านหินจากเมืองฮวาซัน (Hwasun) ได้ลักลอบนำดินระเบิดและชนวนจำนวนมากมามอบให้กับผู้ชุมนุม อีกทั้งคนงานหญิงจากโรงงานทอผ้าได้มุ่งหน้าไปที่เมืองนาจู (Naju) เพื่อลักลอบนำปืนไรเฟิลและกระสุนกลับมาที่ควังจู ต่อมาเวลา 15.20 น. ทหารและกลุ่มผู้ชุมนุมที่ติดอาวุธได้เข้าปะทะกัน มีการปะทะกันไปทั่วเมืองควังจู ในเวลา 17.30-20.00 น. ทหารได้ถอนกำลังออกจากศาลากลางจังหวัด ทำให้กลุ่มผู้ชุมนุมสามารถยึดศาลากลางจังหวัดได้สำเร็จ (Katsiaticas, 2020), (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 97-99, 102; ลีเมียงซิก, 2555: 93)

รูปที่ 4 ทหารเผชิญหน้ากับผู้ชุมนุม ณ ถนนกิมนัม

ที่มา : <http://timshorrock.com/2020/05/17/gwangju-presente/>

เมื่อเข้าสู่วันที่ 22 พฤษภาคม ประชาชนชาวเมืองควังจูได้ช่วยกันทำความสะอาดท้องถนน สมาชิกกองกำลังพลเมืองของผู้ชุมนุมได้แบ่งงานกันเพื่อดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อยและวางแผนตอบโต้ มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นสองชุด ได้แก่ คณะกรรมการเจรจาฝ่ายนักศึกษาและคณะกรรมการเจรจาฝ่ายพลเมือง คณะกรรมการเจรจาฝ่ายนักศึกษาที่ทำหน้าที่จัดการศพ, สื่อสารกับประชาชน, ควบคุมการจราจร และรวบรวมอาวุธ ส่วนคณะกรรมการเจรจาฝ่ายพลเมืองทำหน้าที่เจรจากับศูนย์บัญชาการกฏอัยการศึก ในตอนบ่าย ตัวแทน 8 คนจากคณะกรรมการเจรจาฝ่ายพลเมืองได้ยื่นข้อเสนอ 7 ข้อกับศูนย์บัญชาการกฏอัยการศึก โดยมีสาระสำคัญ ได้แก่ ปลอยตัวพลเมืองทั้งหมดที่ถูกจับกุม, ชดเชยค่าเสียหายให้แก่เหยื่อ และห้ามใช้อาวุธตอบโต้ กลับ แลกกับการที่ประชาชนปลดอาวุธ แต่ก็ไม่สามารถตกลงกันได้ ในขณะเดียวกันกองทัพทหารได้ปิดล้อมควังจูจากภายนอก ถนนสายหลักที่มุ่งมาทางเมืองถูกขวางด้วยรถหุ้มเกราะ มีการสั่งห้ามคนเข้าออก หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกยิงโดยทหารที่ชุมนุมอยู่จากเนินเขาโดยรอบ (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 104; ลีเมียงซิก, 2555: 93)

วันที่ 23 พฤษภาคม ยังคงได้ยินเสียงปืนจากเขตรอบนอก ร้านค้าส่วนใหญ่กลับมาเปิดทำการ ประชาชนส่วนใหญ่ช่วยกันทำความสะอาดถนน ช่วงเวลา 10.00 น. ประชาชนได้รวมตัวกันหน้าศาลากลางจังหวัดเพื่อไว้อาลัยแก่ผู้เสียชีวิต เวลา 19.40 น. พลเมือง 33 คนที่ได้รับการปล่อยตัวจากทหารเดินทางมาถึงศาลากลางจังหวัด วันที่ 24 พฤษภาคม มีความขัดแย้งภายในเกิดขึ้นภายในคณะกรรมการเจรจาฝ่ายพลเมือง ฝ่ายหนึ่งต้องการให้วางอาวุธ ส่วนอีกฝ่ายต้องการจะยื่นหยัดต่อสู้ให้ถึงที่สุด ทำให้ในตอนเย็น ฝ่ายที่ต้องการจะต่อสู้อาจได้เริ่มเข้ามาดำเนินงานในฝ่ายนักศึกษา (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 104-105)

วันที่ 25 พฤษภาคม ฝ่ายที่ต้องการให้วางอาวุธได้เดินทางออกจากศาลากลางจังหวัด ในศาลากลางจึงเหลือเพียงแต่ฝ่ายที่ต้องการจะยื่นหยัดต่อสู้ให้ถึงที่สุดและประชาชนทั่วไป มีการจัดตั้งกองกำลังป้องกันตัวเองขึ้นและมีการก่อตั้งคณะกรรมการฝ่ายต่อสู้ของพลเมือง ในเวลา 13.00 น. ได้ยื่นข้อเรียกร้องไปยังรัฐบาล โดย

ประกอบด้วยสาระสำคัญได้แก่ การเรียกร้องให้รัฐบาลขอโทษอย่างเป็นทางการ, การขอให้ยอมรับว่าทหารทำเกินกว่าเหตุ, การปล่อยตัวผู้ที่ถูกจับกุมทั้งหมด และจ่ายค่าชดเชยความเสียหายทุกอย่างตามความต้องการของพลเมือง แต่อย่างไรก็ดีข้อเรียกร้องดังกล่าวกลับไม่สามารถตกลงกันได้ วันที่ 26 พฤษภาคม ในช่วงเวลา 05.00 น. มีรายงานว่ากองกำลังทหารกำลังเคลื่อนที่เข้ามาในตัวเมืองควังจู ส่งผลให้ เวลา 19.00 น. ได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นในเขตเมือง มีการส่งตัวเด็กและผู้หญิงออกจากศาลากลางจังหวัดเพื่อกลับบ้าน เหลือเพียงผู้ที่ต้องการต่อสู้ต่อ (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 106,108-109; สุธามาต เพชรนอก, 2562: 13)

วันที่ 27 พฤษภาคม ช่วงเวลา 03.00 น. ภายใต้คำสั่งปฏิบัติการที่ชื่อว่า “สุขสันต์วันพักร้อน (Fascinating Vacations)” กองกำลังทหารพร้อมรถหุ้มเกราะบุกเข้ามาในเมืองและมาถึงใจกลางเมืองในเวลา 03.30 น. ผู้ที่อยู่ในศาลากลางจังหวัดเตรียมพร้อมกับการต่อสู้ครั้งสุดท้ายอย่างสงบ มีการแจ้งข่าวต่อสาธารณชนผ่านห้องกระจายเสียงของศาลากลางจังหวัดว่ากองทหารบุกเข้าเมืองแล้ว ต่อมาในเวลา 04.00 น. มีเสียงปืนดังทั่วเมืองควังจู มีการต่อสู้ที่บริเวณถนนกิมนัมอิกทั้งกองทหารพยายามยึดศาลากลางจังหวัดคืนจากประชาชนโดยหน่วยจู่โจมพิเศษ สุดท้ายช่วงเวลา 05.10 น. ทหารก็สามารถยึดเมืองควังจูได้สำเร็จ และในช่วงเวลา 07.00 น. ทหารพลร่มที่ 3 7 และ 11 ได้ส่งมอบศาลากลางจังหวัดให้แก่ทหารพลร่มที่ 20 ส่วนประชาชนที่รอดชีวิตถูกควบคุมตัวไปยังค่ายทหารของจังหวัดชอลลาในข้อหาครอบครองอาวุธและก่อกบฏ (ดังรูปที่ 5) เป็นอันสิ้นสุดเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 115; ลีเมียงซิก, 2555: 96)

รูปที่ 5 ทหารกำลังควบคุมตัวพลเมืองที่รอดชีวิตไปยังค่ายทหาร

ที่มา : <https://www.bostonglobe.com/arts/books/2017/01/12/haunted-souls-gwangju-uprising/j2O5j2Z2HlxX67kmA0DGkP/story.html>

ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นภายในเมืองควังจูถูกรัฐบาลปกปิดไว้ รายงานข่าวของหนังสือพิมพ์รวมถึงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของเมืองควังจูถูกทางเซนเซอร์อย่างเข้มงวด รายการข่าวทางโทรทัศน์เองก็เช่นกัน รัฐบาลได้ปิดเป็นรายละเอียดของเหตุการณ์ โดยกล่าวหาว่าเป็นการก่อจลาจลของอันธพาลที่ถูกบงการจาก

สายลับเกาหลีเหนือและคอมมิวนิสต์ แม้ว่าหลังจากการจู่โจมของทหารที่ใช้ปืนสังหารหมู่ประชาชนชาวเมืองควังจู เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม ในเมืองฮวาซัน, นาจู, ฮัมพยอง (Humpyeong), ยองกวาง (Yunggwang), คังจิน (Gangin), มูอัน (Muan), เฮนัม (Haenam) และมกโพ (Mkpo) ก็มีการลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลเช่นกัน และคาดหวังว่าการลุกขึ้นต่อสู้นี้จะขยายไปถึงกรุงโซล แต่ทางกองทัพได้ปิดกั้นเส้นทางรถไฟและทางด้วยสายโซนม้วนหนืด-ไต้ เพื่อขัดขวางการขยายตัวของ การลุกขึ้นต่อสู้ และมีการปิดล้อมเมืองควังจู รวมถึงมีการตัดสายโทรศัพท์ภายในเมือง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เมืองส่วนใหญ่ไม่ทราบถึงเหตุการณ์สังหารหมู่ที่เกิดขึ้นภายในเมืองควังจู นอกจากนี้รัฐบาลได้ออกมาประกาศตัวเลขผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้เป็นจำนวน 170 คน (เป็นพลเรือน 144 คน ทหาร 22 นาย และตำรวจ 4 นาย) ผู้บาดเจ็บ 380 คน (เป็นพลเรือน 127 คน ทหาร 109 นาย และตำรวจ 144 นาย) และมีผู้ถูกจับกุม 1,740 คน แต่อย่างไรก็ตาม จนถึงปัจจุบันยังไม่มีการยืนยันตัวเลขที่แน่ชัดว่ามีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต รวมถึงผู้สูญหายจากเหตุการณ์นี้เป็นจำนวนเท่าไร (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 115; ลีเมียงซิก, 2555: 96; สติธธ ธนานิธิโชติ, 2555: 6)

แม้ว่าการประท้วงที่เกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1980 นั้นได้ลุกลามไปทั่วประเทศ แต่สาเหตุที่ควังจูเป็นเมืองเดียวที่เกิดการลุกขึ้นสู้ของประชาชน เนื่องมาจากการที่กลุ่มอำนาจกองทัพใหม่ของชุนดูฮวานตั้งใจส่งหน่วยซุงจังก์ที่ได้รับการฝึกเพื่อสลายการชุมนุมโดยเฉพาะไปประจำการที่เมืองใหญ่ทุกเมือง ตอนแรกผู้นำนักศึกษาได้วางแผนสำหรับปฏิบัติการเช่นเดียวกันทั่วประเทศ ในกรณีที่ถูกสั่งปิดสถานศึกษา แต่กลายเป็นว่าหลังประกาศกฎอัยการศึกแล้ว ผู้นำนักศึกษาในเมืองเหล่านั้นตกอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ อีกทั้งเมื่อทหารใช้ความรุนแรงในการสลายการชุมนุมโดยทำร้ายนักศึกษาและพลเมือง ทำให้ชาวเมืองควังจูต่อสู้กลับเพื่อปกป้องพลเมืองและเมืองของพวกเขา รวมถึงการจับกุมคิมแดจุง ซึ่งเป็นนักการเมืองที่มีฐานคะแนนเสียงเป็นจำนวนมากในจังหวัดชอลลา ยิ่งส่งผลให้ความโกรธแค้นของชาวเมืองควังจูกลายเป็นการลุกขึ้นสู้ของประชาชน (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 87; ลีเมียงซิก, 2555: 98)

การลุกขึ้นสู้ของชาวเมืองควังจู ปรากฏจากผู้นำที่เด่นชัด เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นเป็นระยะหลายวัน ทำให้เกิดการจัดตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ แต่ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าคณะกรรมการเหล่านี้เป็นผู้นำของพลเมืองตลอดทั้งเหตุการณ์ แม้จะเกิดสถานการณ์อันเลวร้าย แต่พลเมืองควังจูก็ร่วมมือกันเพื่อทำให้สถานการณ์ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็วที่สุด ทั้งการจัดพิธีศพ การประชาสัมพันธ์ การจัดหายานพาหนะ การบริจาคเลือด การบริจาคเงิน การแจกจ่ายอาหาร เป็นต้น ในช่วงเวลานั้นมีการเกิดอาชญากรรมน้อยกว่าสถานการณ์ปกติ ไม่มีการปล้นธนาคารและร้านค้าแม้แต่ร้านเดียว แสดงให้เห็นถึงสำนึกของความเป็นชุมชนและความสามัคคีของชาวเมืองควังจู (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 108; ลีเมียงซิก, 2555: 99)

ภายหลังเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู คณะทหารได้เฉลิมฉลองและมอบเหรียญกล้าหาญสดุดีให้แก่ทหาร 66 คน มีการเลื่อนยศให้กับทหารและข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในการสลายการชุมนุมด้วยเช่นกัน อีกทั้งยังมีการจับกุมนักข่าวและปิดสื่อที่ต้องการรายงานข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองควังจู ในวันที่ 16 สิงหาคม

ชเวคยูฮาได้ลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี และในวันที่ 27 สิงหาคม ชุนดูฮวานได้เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีจากการเลือกของสมาชิกแห่งชาติ โดยเขาเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียว หลังจากนั้นชุนดูฮวานได้ประกาศให้ใช้รัฐธรรมนูญที่มีเค้าโครงคล้ายกับรัฐธรรมนูญยูซินและเริ่มต้นสาธารณรัฐที่ 5 (สตีธร ธนานิธิโชติ, 2555: 7; ลีเมียงซิก, 2555: 96)

3. พัฒนาการของประชาธิปไตยเกาหลีภายหลังเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู

เมื่อชุนดูฮวานเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีและประกาศใช้รัฐธรรมนูญที่มีโครงสร้างคล้ายกับรัฐธรรมนูญยูซิน กล่าวคือ เป็นรัฐธรรมนูญที่มีขึ้นเพื่อสืบทอดอำนาจของพรรคพวกตนเองและละเมิดสิทธิเสรีภาพของประชาชน แต่อย่างไรก็ดีการที่เขาเข้ารับตำแหน่งภายหลังจากการที่คณะกรรมการของเขาใช้ความรุนแรงกับประชาชน ทั้งเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู รวมถึงการจับกุมประชาชนที่เห็นต่างไปคุมขังที่ค่ายทหารที่มีการทำร้ายและทรมานผู้ที่ถูกคุมขังภายในค่าย การใช้อำนาจบีบบังคับนักการเมืองฝ่ายค้านให้ออกจากวงการการเมือง รวมถึงการควบคุมสื่อมวลชนอย่างเข้มงวด ทำให้รัฐบาลทหารของเขาไม่สามารถหาการสนับสนุนที่กว้างขวางกว่าเดิมได้ อีกทั้งยังทำให้ความชอบธรรมของประธานาธิบดีชุนดูฮวานลดลง ส่งผลให้เขาประกาศว่าเขาจะอยู่ในตำแหน่งประธานาธิบดีเพียงวาระเดียว ซึ่งก็คือ 7 ปี (ลีเมียงซิก, 2555: 99-101; สตีธร ธนานิธิโชติ, 2555: 7)

หลังจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูสิ้นสุดลง ทำให้เกิดการฟื้นตัวของกระบวนประชาธิปไตย มีการต่อต้านชุนดูฮวานและคณะกรรมการเพิ่มมากขึ้น นักศึกษาและนักเคลื่อนไหวพยายามประท้วงให้รัฐบาลรับผิดชอบกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ทั้งการแจกจ่ายใบปลิวในมหาวิทยาลัยหลายแห่งในกรุงโซล (Seoul) ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1980 การเดินขบวนประท้วง รวมถึงการกระทำอัตวินิบาตกรรมของนักศึกษาและนักเคลื่อนไหวหลายคนเพื่อแสดงให้เห็นถึงความโกรธแค้นที่มีต่อคณะกรรมการที่ทำการสังหารหมู่ประชาชน แต่รัฐบาลก็ได้เข้ากวาดล้างและจับกุมผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อปราบปรามขบวนการนักศึกษา ต่อมาในค.ศ. 1981 รัฐบาลยังคงเดินหน้าปราบปรามการประท้วงของนักศึกษาต่อไป ทำให้การประท้วงของนักศึกษาลดลง (ลีเมียงซิก, 2555: 103-104) นอกจากนี้ เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูยังทำให้เกิดความรู้สึกต่อต้านอเมริกาเพิ่มขึ้นในหมู่ประชาชน เนื่องจากประชาชนยังคงกังขาต่อบทบาทของสหรัฐอเมริกาว่าเหตุใดจึงไม่พยายามป้องกันไม่ให้เกิดความรุนแรงขึ้นในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู โดยในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1980 มีการลอบวางเพลิงสำนักข่าวสารอเมริกันในเมืองควังจู แต่รัฐบาลได้ปิดข่าวไว้ ต่อมาในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1982 มีกลุ่มนักศึกษาจำนวนหนึ่งได้รวมตัวกันจุดไฟเผาตึกสำนักข่าวอเมริกันในเมืองปูซานเพื่อเรียกร้องให้กองกำลังทหารอเมริกันที่ประจำอยู่ที่ฐานทัพในเกาหลีใต้ถอนกำลังออกไป พวกเขาอ้างว่าสหรัฐอเมริกาสนับสนุนให้คณะกรรมการใช้กำลังปราบปรามประชาชนที่ควังจูและเชื่อว่าสหรัฐอเมริกาอยู่เบื้องหลังการขึ้นสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีของชุนดูฮวาน กระแสต่อต้านอเมริกาในหมู่ประชาชนเกาหลียิ่งเพิ่มขึ้นและขยายตัวอย่างรวดเร็ว เมื่อมีการเปิดเผยข้อมูลว่าสหรัฐอเมริกาได้ออกรับควบคุมหน่วยทหารกองพลที่ 20 ให้อยู่ในการควบคุมของกองทัพเกาหลีใต้ และ

อนุมัติคำร้องให้หน่วยกองพลดังกล่าวเคลื่อนไปยังเมืองควังจู (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 118,123; ดำรงค์ ฐานดี, 2545: 33-34; ลีเมียงซิก, 2555: 105; สติธร ธนานิติโชติ, 2555: 8)

นับตั้งแต่ค.ศ. 1983 เป็นต้นมา ขบวนการประชาธิปไตยได้เติบโตขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากในช่วงปลายค.ศ. 1983 รัฐบาลทหารได้ลดการใช้นโยบายแข็งกร้าว ซึ่งมีผลมาจากการที่ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน (Ronald Regan) มีกำหนดการเยือนกรุงโซลในเดือนพฤศจิกายน ทั้งกระแสการต่อต้านอเมริกาที่เพิ่มมากขึ้นในหมู่ประชาชน และการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาที่จะจัดขึ้นช่วงต้น ค.ศ. 1985 รวมถึงรัฐบาลทหารมีเป้าหมายเพื่อสร้างความชอบธรรมทางประชาธิปไตยจึงทำให้เกิดการประนีประนอมขึ้น ขบวนการประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นในช่วงนี้มีหลากหลายกลุ่ม เช่น องค์การเยาวชนเพื่อขบวนการประชาธิปไตย (ค.ศ.1983) ที่จัดตั้งโดยอดีตนักกิจกรรมนักศึกษาในช่วงทศวรรษ 1970 โดยมีเป้าหมายเพื่อนำทางและสนับสนุนกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยอื่น ๆ แนวร่วมนักศึกษาแห่งชาติเพื่อการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย (National Student Coalition for Democracy Struggle) (ค.ศ.1984) ที่เกิดจากการรวมตัวของนักศึกษาทั่วประเทศจากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย 42 แห่ง อีกทั้งยังมีขบวนการนักศึกษาอื่น ๆ ที่ขยายตัวไปทั่วประเทศ เพื่อยกระดับการเรียกร้องจากปัญหาด้านการเมืองไปสู่ปัญหาด้านสังคม นอกจากนี้ขบวนการทางสังคมก็เริ่มมีการเคลื่อนไหวมากขึ้น มีการรวมกลุ่มกันของแรงงาน ศิลปิน สื่อมวลชน และกลุ่มกิจกรรมอื่น ๆ ที่ผนึกกำลังกันเป็นพันธมิตรโดยการนำขององค์การเยาวชนเพื่อขบวนการประชาธิปไตย ที่ได้ประกาศจัดตั้งสภาแห่งขบวนการเพื่อประชาธิปไตยของประชาชน (ค.ศ. 1984) ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มพันธมิตรของกลุ่มต่าง ๆ เป็นครั้งแรก โดยมีเป้าหมายเพื่อสร้างขบวนการเคลื่อนไหวมวลชนที่เป็นระบบ อีกทั้งกลุ่มประชาสังคมต่าง ๆ และขบวนการประชาธิปไตยได้ร่วมมือการจัดตั้งสมัชชาแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (ค.ศ. 1984) ในขณะเดียวกันนักการเมืองฝ่ายค้านที่ถูกสั่งห้ามทำกิจกรรมทางการเมืองก็มีอิสระมากขึ้น ทำให้เกิดการจัดตั้งสภาส่งเสริมประชาธิปไตย (Council For Promotion of Democracy) ซึ่งนำโดยคิมยังซัมและคิมแดจุง แต่อย่างไรก็ดีขณะที่ กลุ่มขบวนการประชาธิปไตยกำลังเติบโตอย่างเข้มแข็ง รัฐบาลทหารก็กลับไปดำเนินนโยบายแข็งกร้าวอีกครั้ง ในช่วงครึ่งปีหลังของค.ศ. 1984 แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือรัฐบาลถูกกดดันจากสาธารณชน เนื่องจากกลุ่มขบวนการประชาธิปไตยเข้มแข็งมากขึ้นและได้รับการสนับสนุนจากสาธารณชนอย่างกว้างขวาง (ลีเมียงซิก, 2555: 106-108; วิเชียร อินทะสี, 2555: 80)

ต่อมาในค.ศ. 1985 ซึ่งเป็นปีที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา สภาส่งเสริมประชาธิปไตยได้เข้าร่วมการเลือกตั้งและจัดตั้งพรรคประชาธิปไตยใหม่ (New Democratic Party) กลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยจึงร่วมกันเคลื่อนไหวเพื่อรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยมีเป้าหมายเพื่อทำให้สาธารณชนสนใจการเลือกตั้งและเผยแพร่องค์ความรู้ประชาธิปไตย ผลการเลือกตั้งคือพรรคประชาธิปไตยใหม่ได้กลายเป็นกลุ่มฝ่ายค้านใหญ่ในรัฐสภา ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการประชาธิปไตยของประชาชนแม้จะอยู่ภายใต้การปกครองแบบเผด็จการ เมื่อผลการเลือกตั้งออกมาทำให้ฝ่ายรัฐบาลทหารไม่พอใจ ชุนดูฮวานจึงแต่งตั้งโนแทอูให้เป็นผู้นำพรรครัฐบาลโดยมีเป้าหมายให้โนแทอูเป็นทายาททางการเมืองต่อจากเขา นอกจากนี้เขายังมีเป้าหมายที่

จะขัดขวางความร่วมมือระหว่างพรรคฝ่ายค้านใหญ่กับองค์กรที่เคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย ในส่วนของพรรคประชาธิปไตยใหม่และองค์กรที่เคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย มีเป้าหมายที่จะแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง องค์กรที่เคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยจึงได้รวมกันผนึกกำลังระหว่างสภาแห่งขบวนการประชาธิปไตยเพื่อประชาชน และสมัชชาเพื่อประชาธิปไตยและการรวมประเทศ จัดตั้งองค์กรชื่อพันธมิตรเพื่อการรวมประเทศที่เป็นประชาธิปไตยและขบวนการประชาชน (Coalition for Democratic Reunification and the People's Movement) โดยมีเป้าหมายที่จะเป็นองค์กรที่นำเอากลุ่มเรียกร้องประชาธิปไตยมาเข้าร่วมกันทั้งหมดรวมถึงเรียกร้องให้เกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญและขับไล่รัฐบาลเผด็จการทหาร (ลีเมียงซิก, 2555: 109-111)

ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1985 คณะกรรมการต่อสู้เพื่อการรวมประเทศประชาธิปไตยและการปลดปล่อยประชาชนซึ่งเป็นองค์กรในสังกัดสมาคมนักศึกษาแห่งชาติ (National Student Association) ได้บุกเข้ายึดครองที่ทำการสำนักข่าวสารอเมริกันในกรุงโซล เพื่อเรียกร้องให้ทางการของสหรัฐอเมริกาประกาศขอโทษอย่างเป็นทางการที่ได้ให้การสนับสนุนการสังหารหมู่ที่ควังจู ยุติการสนับสนุนรัฐบาลทหารของประธานาธิบดีชุนดูฮวาน และมีความจริงใจที่จะสถาปนาความสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างเกาหลีกับสหรัฐอเมริกา แต่เจ้าหน้าที่ทางการสหรัฐกลับแย้งว่าทางสหรัฐเพิ่งรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในควังจูหลังจากเกิดเหตุการณ์ไปนานแล้วและผู้บัญชาการกองกำลังผสมได้สั่งให้ถอนกำลังจากเมืองควังจูในตอนนั้น จึงไม่มีเหตุผลที่สหรัฐอเมริกาต้องขอโทษหรือแสดงความรับผิดชอบใด ๆ ข่าวการบุกเข้ายึดครองที่ทำการสำนักข่าวสารอเมริกันได้สร้างความสนใจให้แก่สื่อมวลชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เนื่องจากแสดงให้เห็นถึงธาตุแท้ของรัฐบาลทหารที่ข่มเหงและทำร้ายประชาชน รวมถึงแสดงให้เห็นถึงความไม่รับผิดชอบต่อทางการสหรัฐที่มีต่อเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ภายหลังจากเหตุการณ์นี้รัฐบาลได้จับกุมผู้นำสมาคมนักศึกษาแห่งชาติและคณะกรรมการต่อสู้ และพยายามออกกฎหมายที่มีบทลงโทษรุนแรงกับนักศึกษาที่ทำการประท้วง แต่กลุ่มพลังประชาธิปไตยต่าง ๆ และพรรคฝ่ายค้านได้ร่วมมือกันต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ ทำให้รัฐบาลยกเลิกการออกกฎหมายฉบับนี้ไปในที่สุด (ลีเมียงซิก, 2555: 111-113)

ค.ศ. 1986 กลุ่มนักศึกษา กลุ่มประชาสังคม กลุ่มศาสนาต่าง ๆ และกลุ่มผู้หญิงได้ร่วมมือกับกลุ่มนักการเมืองฝ่ายค้านในการเคลื่อนไหวเพื่อปฏิรูปรัฐธรรมนูญ ในเดือนกุมภาพันธ์ของปีเดียวกัน พรรคประชาธิปไตยใหม่ได้เริ่มการรณรงค์ปฏิรูปรัฐธรรมนูญโดยรวบรวมรายชื่อจากเมืองต่าง ๆ โดยมีผู้ร่วมลงชื่อจำนวน 10 ล้านคน ในขณะเดียวกันพรรคประชาธิปไตยใหม่ได้จัดการชุมนุมในเมืองต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นที่ปูซาน, ควังจู, แดกู (Daegu), แดจอน (Daejeon) และซอนจู (Jeonju) เพื่อเรียกร้องให้เกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญ การรณรงค์นี้มีประชาชนเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก แต่กลับเกิดความขัดแย้งระหว่างพรรคประชาธิปไตยใหม่กับกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มต่าง ๆ เนื่องจากรัฐบาลเสนอแนวคิดในการจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญ (Special Committee on Constitutional Revision) ขึ้นในสมัชชาแห่งชาติ ซึ่งพรรคประชาธิปไตยใหม่ก็ตอบรับข้อเสนอดังกล่าว ทำให้ขบวนการเคลื่อนไหวต่อต้านอ่อนกำลังลง ต่อมาในเดือนมิถุนายน พรรคของรัฐบาลและพรรคต่าง ๆ ได้ร่วมกันจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญขึ้นใน

สมัชชาแห่งชาติ ในการพิจารณาประเด็นการแก้ไข พรรคประชาธิปไตยใหม่เรียกร้องให้แก้ไขประเด็นการเลือกตั้ง โดยกำหนดให้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งโดยตรง แต่คณะกรรมการพิเศษไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ เนื่องจากฝ่ายรัฐบาลเสนอให้แก้ไขรูปแบบการเมืองเป็นแบบรัฐสภา ซึ่งมีเหตุผลมาจากหากยอมรับให้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้งโดยตรง ทางฝ่ายรัฐบาลจะสูญเสียอำนาจทางการเมือง (ดำรง ฐานดี, 2545: 34; วิเชียร อินทะสี, 2555: 80; สุธามาศ เพชรนอก, 2562: 16-17)

วันที่ 14 มกราคม ค.ศ. 1987 พักจงชอล (Park Jong-cheol) นักศึกษามหาวิทยาลัยโซล เสียชีวิตจากการถูกทรมานในขณะที่ตำรวจทำการสอบสวน ผลชันสูตรได้ถูกเปิดเผยออกมาว่าเขาเสียชีวิตจากการขาดอากาศหายใจ ซึ่งภายหลังตำรวจได้ยอมรับว่าเขาเสียชีวิตจากการถูกกรอกน้ำ การเสียชีวิตของพักจงชอลสร้างความโกรธแค้นให้กับประชาชนมาก ทำให้ในเดือนกุมภาพันธ์และมีนาคม กลุ่มพลังประชาสังคมต่าง ๆ และพรรคฝ่ายค้านได้ร่วมกันเดินขบวนเพื่อไว้อาลัยให้พักจงชอล และชุมนุมเพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกการทรมานผู้ถูกคุมขัง ซึ่งการเดินขบวนนั้นเกิดขึ้นทั่วประเทศ แสดงให้เห็นว่าประชาชนได้ตระหนักถึงความโหดร้ายของรัฐบาล ชุนดูฮวานและพวกเขาไม่ต้องการถูกปกครองโดยเผด็จการอีกต่อไป แต่อย่างไรก็ดีในส่วนของข้อยุติเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับพรรคประชาธิปไตยใหม่มีแนวโน้มที่จะหาข้อยุติร่วมกันได้ เนื่องจากอีมินอู (Yi Min-u) หัวหน้าพรรคประชาธิปไตยใหม่มีท่าทียอมรับข้อเสนอของรัฐบาล โดยเปลี่ยนรูปแบบการเมืองเป็นแบบรัฐสภาเพื่อแลกกับการที่ฝ่ายรัฐบาลให้การสนับสนุนการปฏิรูปการเมืองตามประชาธิปไตย แต่คิมยังซัมและคิมแดจุงซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งพรรคประชาธิปไตยใหม่ได้ยืนยันให้แก้ไขรัฐธรรมนูญด้วยเหตุนี้ในเดือนมีนาคมของปีเดียวกัน คิมยังซัมและคิมแดจุงพร้อมผู้สนับสนุนได้แยกตัวจากพรรคประชาธิปไตยใหม่ เพื่อไปก่อตั้งพรรคประชาธิปไตยรวมประเทศ (Reunification Democratic Party) โดยจะร่วมรณรงค์กับขบวนการนักศึกษาและกลุ่มประชาสังคมต่าง ๆ เพื่อโค่นล้มรัฐบาลทหารและนำระบอบประชาธิปไตยมาใช้ ส่งผลให้ในเดือนเมษายน ชุนดูฮวานได้ประกาศห้ามอภิปรายเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปีนี้จะเป็นการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับเดิม ต่อมาในวันที่ 9 เดือนมิถุนายน มีการชุมนุมใหญ่ของนักศึกษา แต่การชุมนุมถูกสลายโดยใช้ความรุนแรง ส่งผลให้ลีฮันยอล (Lee Han-Yeol) นักศึกษามหาวิทยาลัยยอนเซ เสียชีวิตจากการถูกก๊าซน้ำตาที่ตำรวจยิงใส่ จากเหตุการณ์นี้ทำให้ความโกรธแค้นของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลทหารเพิ่มขึ้น เกิดการชุมนุมใหญ่ไปทั่วประเทศเป็นเวลาหลายวัน และมีประชาชนเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก ทางฝั่งรัฐบาลได้วางแผนให้ทหารเข้าสลายการชุมนุมและจะประกาศภาวะฉุกเฉินในวันที่ 20 มิถุนายน แต่ในวันที่ 19 มิถุนายน เจมส์ ลิลลี่ (James Lilly) ทูตประจำสหรัฐอเมริกาประจำเกาหลีใต้ได้เข้าพบประธานาธิบดีชุนดูฮวาน พร้อมยื่นจดหมายจากประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ซึ่งมีใจความสำคัญว่าทางสหรัฐอเมริกาไม่เห็นด้วยกับการที่จะใช้กำลังทหารเข้าควบคุมสถานการณ์การชุมนุม รัฐบาลจึงเปลี่ยนท่าที นอกจากนี้ส่วนหนึ่งยังเป็นผลมาจากการที่เกาหลีใต้กลายเป็นที่จับจ้องของประชาคมโลก เนื่องจากการที่จะต้องเป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกในปี 1980 รัฐบาลจึงประกาศแนวทางสันติภาพขึ้น ในวันที่ 26 มิถุนายน แต่ทางนักศึกษาได้หารือและมีมติที่จะโค่นล้มเผด็จการทหาร ส่งผลให้เกิดการชุมนุมใหญ่ทั่วประเทศ ที่รู้จักกันในนาม “การลุกขึ้นสู้ในเดือนมิถุนายน (June Uprising หรือ June Struggle)” โดยมี

ประชาชนเข้าร่วม 1.5 ล้านคน ใน 33 เมือง และในอีก 4 ประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นการชุมนุมอย่างพร้อมเพรียงกันที่ใหญ่โตที่สุด ทางฝั่งรัฐบาลได้ประเมินสถานการณ์ว่ากำลังตำรวจคงจะไม่สามารถจัดการผู้ชุมนุมได้ สถานการณ์การชุมนุมไม่มีท่าทีจะยุติลง ทำให้ในวันที่ 29 มิถุนายน โนแทอู ผู้ซึ่งถูกวางตัวให้เป็นประธานาธิบดีคนต่อไปจากชุนดูฮวาน ออกแถลงการณ์พิเศษจำนวน 8 ข้อ ประการที่ 1 แก่ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ประธานาธิบดีมาจากการเลือกตั้งโดยตรง ประการที่ 2 แก่ไขกฎหมายเลือกตั้งประธานาธิบดี กำหนดเงื่อนไขในการสมัครผู้ซึ่งตำแหน่งประธานาธิบดีเพื่อความเท่าเทียม ประการที่ 3 นิรโทษกรรมนักโทษทางการเมืองและปล่อยตัวผู้ได้รับโทษอาญาที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุม ประการที่ 4 ให้สิทธิขั้นพื้นฐานแก่ประชาชน ประการที่ 5 ให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชน ประการที่ 6 จัดให้มีการเลือกตั้งท้องถิ่น ประการที่ 7 สร้างบรรยากาศทางการเมืองที่เหมาะสม พรรคการเมืองสามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างอิสระ และประการที่ 8 พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน สร้างความโปร่งใสให้เกิดขึ้นในสังคม (ลีเมียงซิก, 2555: 122, 124, 127-128; วิเชียร อินทะสี, 2555: 81-82; สิริพรรณ นกสวน สวัสดิ์, 2561: 51; สุธามาศ เพชรนอก, 2562: 17, 19)

รูปที่ 6 การชุมนุมที่เกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1987

ที่มา : <http://koreabridge.net/post/610-democracy-movement-610>

สาระสำคัญของแถลงการณ์พิเศษนี้ถือเป็นการสนับสนุนกระบวนการความเป็นประชาธิปไตยและประเด็นการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง มีผลทำให้การชุมนุมยุติลงและเกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญขึ้น ตัวแทนของรัฐบาลและฝ่ายค้านได้ตกลงกันตั้งคณะกรรมการขึ้นจำนวน 8 คน เพื่อทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญในส่วนที่จะแก้ไข ซึ่งได้ดำเนินการแล้วเสร็จในเดือนสิงหาคม โดยประชาชนมีส่วนร่วมกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ผ่านการลงประชามติในเดือนตุลาคม สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. 1987 ได้แก่ เกาหลีใต้ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยมาจากประชาชน กองทัพต้องทำหน้าที่ด้านความมั่นคง วางตัวเป็นกลางทางการเมือง ส่วนประธานาธิบดีต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ในส่วนของสมาชิกแห่งชาติ นอกจากออกกฎหมาย ยังมีหน้าที่ในการตรวจการทำงาน

ของรัฐบาล เพื่อให้การทำงานของรัฐบาลเป็นไปอย่างโปร่งใส จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับ ค.ศ. 1987 เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเมืองมากขึ้น สามารถตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล และผู้นำทางการเมืองไม่สามารถสืบทอดอำนาจได้อีกต่อไป แต่อย่างไรก็ดี ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนธันวาคมของปีเดียวกัน ได้สร้างความผิดหวังให้แก่ผู้เรียกร้องประชาธิปไตย เนื่องจากคิมยังซัมและคิมแดจุง นักการเมืองผู้มีบทบาทอย่างมากในการเรียกร้องประชาธิปไตย ได้ลงสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดี ส่งผลให้เกิดการแย่งคะแนนเสียงกันเอง ในที่สุดจึงทำให้โนแทอูได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งและดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1988 ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับที่รัฐธรรมนูญฉบับใหม่มีผลบังคับใช้ (วิเชียร อินทะสี, 2555: 82-83; สิริพรรณ นกสวน สวัสดิ์, 2561: 51-53, สุธามาศ เพชรนอก, 2562: 19)

หลังจากที่โนแทอูได้เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีและเริ่มต้นสาธารณรัฐที่ 6 (ค.ศ. 1988-1993) ประชาชนได้เรียกร้องให้มีการสืบสวนข้อเท็จจริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูและนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษ แต่อย่างไรก็ตามประธานาธิบดีโนแทอูและพวกพ้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ จึงทำให้กระบวนการสอบสวนและการนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษถูกขัดขวาง เนื่องจากถูกควบคุมจากกลไกของรัฐ แม้ว่ารัฐบาลของโนแทอูจะพยายามตอบสนองข้อเรียกร้องของประชาชนบางประการ เช่น การยกย่องเหตุการณ์ประท้วงที่ควังจูว่าเป็น “การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย” (Democratization Movement) การผ่านกฎหมายที่มีชื่อว่า “กฎหมายค่าชดเชยสำหรับผู้เคราะห์ร้ายในเหตุการณ์เรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควังจู (Act for Compensation for the Victims in the Democratization Movement in Kwangju)” เมื่อค.ศ. 1990 เพื่อจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ และการนำอดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานเข้าสู่กระบวนการไต่สวนโดยรัฐสภา แต่การดำเนินการเหล่านี้ก็ไม่สามารถสร้างความพอใจให้แก่ประชาชนที่ต้องการทราบความจริงและต้องการเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่เหยื่อผู้เสียหาย (บุญวัฒน์ สว่างวงศ์, 2559: 10; สติธร ธนานิธิโชติ, 2555: 9)

ต่อมาในสมัยประธานาธิบดีคิมยังซัม (ค.ศ.1993-1997) การสืบสวนข้อเท็จจริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูและการนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ประสบความสำเร็จ รวมถึงการสร้าง ความเข้มแข็งและการพัฒนาประชาธิปไตยได้กำเนิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมในช่วงเวลานี้ กล่าวคือ ประชาชนได้เรียกร้องให้รัฐบาลของคิมยังซัมสืบสวนและลงโทษอดีตประธานาธิบดีทั้งสอง แต่อย่างไรก็ดีรัฐบาลของคิมยังซัมก็ไม่ได้มีความต้องการที่จะลงโทษอดีตประธานาธิบดีทั้งสองอย่างแท้จริง เนื่องจากคิมยังซัมได้รับความช่วยเหลือจากอดีตประธานาธิบดีโนแทอูทำให้เขาสามารถชนะคู่แข่งและดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ ในค.ศ. 1994 สำนักงานอัยการประจำกรุงโซลตัดสินใจไม่สั่งฟ้องอดีตประธานาธิบดีทั้งสองคน แม้ว่าทั้งสองคนจะมีความผิดในข้อหาทำรัฐประหารในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1979 ความผิดฐานกบฏ และการฆาตกรรม แต่อย่างไรก็ตาม ทางสำนักงานอัยการกรุงโซลเกิดความกังวลว่าหากฟ้องร้องดำเนินคดีแก่อดีตประธานาธิบดีทั้งสองอาจทำให้เกิดความสับสนในทางการเมือง ทางสังคม และเกิดข้อขัดแย้งด้านกฎหมาย เนื่องจากเมื่อคณะรัฐประหาร ค.ศ. 1979 ทำการรัฐประหารสำเร็จแล้ว ได้เข้าควบคุมเพียงแค่งานกิจการของกองทัพเท่านั้น ในขณะที่สถาบันทางการเมืองหลักอื่น ๆ เช่น ประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรี ยังคงดำรงต่อไปโดยทางกองทัพไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับส่วนนี้ ดังนั้น ตาม

หลักกฎหมายถือว่ารัฐบาลพลเรือนของคิมยังซัมก็ถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกันกับรัฐบาลของอดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานและอดีตประธานาธิบดีโนแทอู การปฏิเสธความชอบธรรมในการบริหารประเทศของรัฐบาลชุนดูฮวานและโนแทอู อาจทำให้เกิดการตั้งคำถามถึงความชอบธรรมในการบริหารประเทศของรัฐบาลคิมยังซัมด้วยเช่นกัน ดังนั้นสำนักงานอัยการประจำกรุงโซลจึงสรุปว่าการทำรัฐประหาร ค.ศ. 1979 ไม่ควรถูกนำกลับมาพิจารณาและลงโทษย้อนหลัง ซึ่งรัฐบาลของประธานาธิบดีคิมยังซัมเห็นด้วยกับการตัดสินใจของสำนักงานอัยการ แต่ประชาชนกลับไม่พอใจ ญาติของผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู กลุ่มเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน และองค์กรต่าง ๆ ที่ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยได้ยื่นอุทธรณ์การวินิจฉัยของอัยการต่อศาลรัฐธรรมนูญ ต่อมาใน ค.ศ. 1995 ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำพิพากษาว่าการวินิจฉัยของอัยการไม่ชอบด้วยเหตุผล เพราะการเอาผิดกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสังหารหมู่ที่ควังจู สามารถกระทำได้โดยการออกกฎหมายพิเศษ การให้เหตุผลว่าการกระทำรัฐประหารไม่สามารถดำเนินการฟ้องร้องได้นั้น ถือว่าเป็นความผิดพลาด ส่วนข้อยกเว้นและข้อจำกัดด้านอายุความ ก็ไม่ควรนำมาใช้ในคดีที่เกี่ยวข้องกับการกบฏและการล้มล้างระเบียบและกฎเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ จากคำพิพากษาดังกล่าวส่งผลให้ในเดือนธันวาคมของปีเดียวกัน สมัชชาแห่งชาติได้ออกกฎหมายฉบับใหม่ซึ่งมีชื่อว่า “กฎหมายพิเศษเพื่อพิจารณาเกี่ยวกับเหตุการณ์การเรียกร้องประชาธิปไตยวันที่ 18 พฤษภาคม (The Special Act Concerning the May 18 Democratization Movement)” และกฎหมายพิเศษเกี่ยวกับข้อจำกัดด้านอายุความในความผิดต่อรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้ยกเลิกข้อจำกัดด้านอายุความในความผิดต่อรัฐธรรมนูญ ผลจากกฎหมายทั้งสอง ทำให้สามารถดำเนินคดีกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูได้ โดยผู้ที่ถูกจับกุมได้แก่ อดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานและอดีตประธานาธิบดีโนแทอู พร้อมทั้งนายทหารอีก 14 คน สำหรับข้อกล่าวหาที่ผู้กระทำผิดได้รับ ได้แก่ การยึดอำนาจโดยการรัฐประหาร ค.ศ. 1979 ซึ่งเตรียมการมาอย่างดี เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย, อดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานและอดีตประธานาธิบดีโนแทอูสะสมทรัพย์สินที่ได้มาจากการคอร์รัปชัน โดยใช้อำนาจและหน้าที่ในการเรียกรับผลประโยชน์, กระทำผิดอาญาโดยการฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์ โดยใช้กองทัพเข้าปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย และอดีตประธานาธิบดีทั้งสองได้นำประเทศไปสู่การคอร์รัปชันอย่างเป็นระบบ โดยกระตุ้นให้เกิดการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ในระดับล่าง ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการพัฒนาประเทศ ต่อมาใน ค.ศ. 1996 ศาลชั้นต่อได้พิพากษาให้อดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานรับโทษประหารชีวิต ส่วนอดีตประธานาธิบดีโนแทอูได้รับโทษจำคุก 22 ปี 6 เดือน อีกทั้งยังพิพากษาให้ยึดทรัพย์สินอดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานจำนวน 283 ล้าน เหรียญสหรัฐอเมริกา และอดีตประธานาธิบดีโนแทอูจำนวน 355 ล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา ส่วนนายทหาร 14 คนได้รับโทษหนักเบาตามความผิดที่ได้กระทำ ต่อมาจำเลยได้อุทธรณ์และฎีกาคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์จึงตัดสินให้อดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานจำคุกตลอดชีวิต ส่วนอดีตประธานาธิบดีโนแทอูได้รับโทษจำคุก 17 ปี และในเดือนเมษายน ค.ศ. 1997 ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายืนยันตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ แต่อย่างไรก็ดีอดีตประธานาธิบดีทั้งสองจำคุกได้เพียง 250 วันก็ถูกปล่อยตัวออกมา เนื่องจากการอภัยโทษจากประธานาธิบดีคิมยังซัมเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1997 เพื่อเป็นการสร้างความ

ปรองดองสมานฉันท์ในสังคม (ดำรงค์ ฐานดี, 2547: 325; วิเชียร อินทะสี, 2555: 84-85; สติธร ธนานิธิโชติ, 2555: 10)

รูปที่ 7 โนแทนู (ซ้าย) และซุนคูฮวาน (ขวา) ระหว่างการพิจารณาคดี
ที่มา : <https://voicetv.co.th/read/oX9m1bxyo>

ในส่วนของการสร้างความเข้มแข็งและการพัฒนาประชาธิปไตย ประธานาธิบดีคิมยังซัมได้สลายกลุ่มฮานาเฮว (สมาคมหนึ่งเดียว) ที่เป็นสมาคมของกลุ่มทหารที่รวมตัวกันอย่างลับๆ เพื่อช่วยเหลือกันและกันในการเลื่อนตำแหน่ง อีกทั้งยังเข้าไปมีบทบาททางการเมือง ซึ่งกลุ่มนี้ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยที่พัคจุงฮีดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี นอกจากนี้ประธานาธิบดีคิมยังซัมยังได้มีการกำหนดกฎหมายให้ข้าราชการระดับสูงและนักการเมืองเปิดเผยบัญชีทรัพย์สินต่อสาธารณะเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการทุจริตและป้องกันไม่ให้ประกอบธุรกิจผิดกฎหมาย รวมถึงมีการดำเนินคดีต่อนักการเมือง ข้าราชการ และนักธุรกิจที่ทำการติดสินบนเพื่อแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ทางการเมือง อีกทั้งยังมีการปฏิรูปการเลือกตั้ง เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปอย่างโปร่งใส และรื้อฟื้นการปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ประชาชนสามารถเลือกบุคคลเข้ามาทำงานในส่วนท้องถิ่นได้ (วิเชียร อินทะสี, 2555: 86-87)

ต่อมาในสมัยประธานาธิบดีคิมแดจุง (ค.ศ.1998-2003) ประชาชนเกาหลีใต้ องค์กรสิทธิมนุษยชนและภาคประชาสังคมได้ณรงค์เรียกร้องให้รัฐบาลของคิมแดจุงออกกฎหมายเพื่อยกย่อง เยียวยา และค้นหาความจริง ในที่สุด ค.ศ. 2001 ได้มีการออกกฎหมายยกย่องและเยียวยาผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องประชาธิปไตย ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีชื่อว่า “กฎหมายเพื่อฟื้นฟูเกียรติของผู้เกี่ยวข้องในขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยและเยียวยาความเสียหายให้แก่เขาเหล่านั้น (The 2000 Act for Restoring the Honor of Democratization Movement Involvers and Providing Compensation for them)” หรือเรียกสั้น ๆ ได้ว่า “กฎหมายประชาธิปไตย (Democracy Act)” โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การเรียกร้องประชาธิปไตยที่มีลักษณะดังนี้ ได้แก่ เป็นผู้เสียชีวิต, เป็นผู้สูญหาย, เป็นผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ, เป็นผู้เจ็บป่วยและ

เสียชีวิตจากความเจ็บป่วยนั้น และผู้ที่ถูกตัดสินเป็นนักโทษ ถูกไล่ออกจากงานหรือสถานศึกษา หรือถูกลงโทษทางวินัยจากการกระทำที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์การเรียกร้องประชาธิปไตย บุคคลเหล่านี้จะได้รับการฟื้นฟูเกียรติและเยียวยาความเสียหาย ในส่วนของการค้นหาความจริง ได้มีการออกกฎหมายที่มีชื่อว่า กฎหมายพิเศษเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับการตายที่น่าสงสัยในเหตุการณ์เรียกร้องประชาธิปไตย (Special Act for Truth-Finding about Suspicious Deaths) เพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับการตายที่น่าสงสัยในเหตุการณ์เรียกร้องประชาธิปไตย และในเดือนกรกฎาคมของปีเดียวกัน ได้มีการออกกฎหมายพิเศษเพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์การเรียกร้องประชาธิปไตย (The Special Act for Commemorating Democratic Movement) นอกจากนี้ในสมัยรัฐบาลของคิมแดจุงยังได้สร้างความเข้มแข็งให้แก่ระบอบประชาธิปไตย โดยได้มีการลดช่องว่างของความเหลื่อมล้ำและการผูกขาดของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ (Chaebol, แซโบล) (สติตร ธนานิธิโชติ, 2555: 11-14, วิเชียร อินทะสี, 2555: 88)

เมื่อสิ้นสุดวาระของประธานาธิบดีคิมแดจุงใน ค.ศ. 2003 ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนต่อมาคือโนมูฮยอน (Roh Moo-hyun) รัฐบาลของประธานาธิบดีโนมูฮยอนได้มีการพัฒนาประชาธิปไตยให้มีความมั่นคงขึ้นโดยการขจัดความเป็นภูมิภาคนิยม (Regionalism) อันเป็นผลมาจากความเหลื่อมล้ำในการพัฒนาในสมัยรัฐบาลทหาร กล่าวคือในบางพื้นที่จะได้รับการพัฒนามากกว่าอีกพื้นที่หนึ่ง ทำให้ประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับการพัฒนาน้อยกว่าเกิดความไม่พอใจ กระแสความเป็นภูมิภาคนิยมยิ่งเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากเหตุการณ์ที่ทหารใช้กำลังในการปราบปรามผู้ชุมนุมในควังจู ทำให้ประชาชนในพื้นที่นั้นรู้สึกไม่พอใจรัฐบาล เกิดความรู้สึกว่ารัฐบาลปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่เหมาะสม ส่งผลให้เมื่อเกิดการเลือกตั้งระดับประเทศ ทำให้ประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เหล่านั้นมักจะเลือกคนที่มาจากภูมิภาคของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงนโยบายของพรรคที่เป็นต้นสังกัดของคนเหล่านั้น การกระทำในลักษณะนี้ส่งผลไม่ดีต่อการพัฒนาประชาธิปไตย นอกจากนี้ประธานาธิบดีโนมูฮยอนยังได้ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเมือง หรือที่เรียกว่า ประชาธิปไตยแบบปรึกษาหารือ (Deliberative democracy) เช่น บางองค์กรส่วนท้องถิ่นเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำงบประมาณ อย่างระบบการจัดทำงบประมาณแบบประชาชนมีส่วนร่วม (Participatory Budgeting System) ของกรุงโซล ที่ประชาชนสามารถบอกความต้องการของตนเองและแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี โดยคณะกรรมการพิจารณางบประมาณจะมีตัวแทนจากประชาชนหลากหลายองค์กรเข้าร่วมจัดทำงบประมาณนี้ ซึ่งประชาธิปไตยแบบปรึกษาหารือก็ได้มีการนำมาใช้ในรัฐบาลปัจจุบันซึ่งก็คือรัฐบาลของประธานาธิบดีมุนแจอิน (Moon Jae-in) ที่ดำรงตำแหน่งมาตั้งแต่ค.ศ. 2017 โดยนำประชาธิปไตยแบบปรึกษาหารือมาใช้แก้ไขประเด็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคม โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นและแนวทางในการแก้ไขปัญหา (วิเชียร อินทะสี, 2563: 40-41)

4. เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูในสังคมเกาหลียุคปัจจุบัน

จวบจนถึงปัจจุบัน เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูผ่านมาแล้วถึง 41 ปี เหตุการณ์นั้นนับว่าเป็นโศกนาฏกรรมและความน่าอัศจรรย์ที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ของเกาหลีใต้ จนถึงทุกวันนี้ยังไม่สามารถระบุจำนวน

ผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ และผู้สูญหายได้อย่างแน่ชัด แม้ว่ารัฐบาลในขณะนั้นรายงานจำนวนผู้เสียชีวิตว่ามีเพียง 170 คน และมีจำนวนผู้บาดเจ็บ 380 คน แต่คาดการณ์ว่ามีจำนวนผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ และผู้สูญหายมากกว่านั้น อีกทั้งหลายคนยังตามหาศพของญาติไม่พบ นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อผู้คนที่ด้านร่างกายและจิตใจเป็นจำนวนมาก เช่น ชเวจุงจา (Choi Jung-ja) ผู้สูญเสียมามีจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู เธอกล่าวว่า ในวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980สามีของเธอออกจากบ้านเพื่อไปซื้อน้ำมันในการใช้เป็นเชื้อเพลิงให้แก่เครื่องทำความร้อน แต่หลังจากนั้นสามีของเธอก็ไม่ได้กลับบ้านอีก หลังจากการปะทะยุติลง ชเวจุงจาได้ออกจากบ้านเพื่อตามหาสามี แต่เธอก็ไม่พบศพของเขา จากวันนั้นเป็นต้นมา ชเวจุงจาต้องกินยาระงับประสาท เพื่อบรรเทาอาการเจ็บปวดทางด้านจิตใจ และทุกครั้งที่เห็นชุนดูฮวานในโทรทัศน์ เธอจะรู้สึกเหมือนถูกสาป (Bangkok Post, 2020), (สตีธร ธนาธิโชติ, 2555: 7)

เพื่อเป็นการเยียวยาและมอบความยุติธรรมให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู นอกจากจะมีการออกกฎหมายต่าง ๆ โดยภาครัฐแล้ว ภาคเอกชนก็มีการจัดตั้งมูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคม (May 18 Memorial Foundation) ในค.ศ. 1994 ซึ่งมูลนิธินี้เกิดจากการร่วมมือของประชาชนชาวเมืองควังจู โดยมีเป้าหมายเพื่อรำลึกถึงจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 อีกทั้งยังเป็นการชี้แนะคนรุ่นใหม่ให้ได้เรียนรู้ถึงประวัติศาสตร์ที่เคยเกิดขึ้น เพื่อที่จะได้ตระหนักถึงความสำคัญของประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน และสันติภาพ ตลอดจนระลึกถึงดวงวิญญาณของเหยื่อที่เสียชีวิตและพลอภพวีรกรรมของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าว นอกจากนี้ยังจัดทำโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องประชาธิปไตยที่ควังจู เช่น โครงการการมอบรางวัลควังจูเพื่อสิทธิมนุษยชน (Gwangju Prize For Human Rights) เป็นการมอบรางวัลให้แก่บุคคลหรือองค์กรทั่วโลกที่มีส่วนร่วมในการพัฒนาประชาธิปไตย และทุก ๆ สองปี จะมีการมอบรางวัลพิเศษให้แก่บุคคลหรือองค์กรทั่วโลกที่ทำงานเกี่ยวกับการพัฒนาสิทธิมนุษยชนในสาขาวารสารศาสตร์ วัฒนธรรม วรรณกรรม หรือสาขาอื่น ๆ โครงการ The May 18 Academic ที่มีการเชิญนักกิจกรรมทางสังคม นักสิทธิมนุษยชน และผู้ทำงานในภาคประชาสังคมจากประเทศต่าง ๆ มาแลกเปลี่ยนองค์ความรู้เรื่องประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน และสันติภาพทั่วโลก โครงการการระลึกถึงเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู โดยมอบทุนการศึกษาให้แก่นักเรียนที่ครอบครัวได้รับผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงของรัฐหรือเข้าร่วมขบวนการประชาธิปไตย, นักเรียนที่ประสบปัญหาทางการเงินจากครอบครัวที่ด้อยโอกาส และนักเรียนที่มีความมุ่งมั่นเพื่อประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน และสันติภาพ โครงการเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู โดยมีเป้าหมายที่จะค้นหาข้อเท็จจริงและแก้ไขข้อมูลที่ถูกบิดเบือนเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ โครงการเพื่อการศึกษา โดยจัดโครงการฝึกอบรมให้แก่อาจารย์และนักการศึกษาเพื่อใช้วิธีการที่สร้างสรรค์ในการถ่ายทอดข้อเท็จจริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูให้แก่นักเรียน นอกจากนี้ยังมีการแจกจ่ายสื่อการสอนและพัฒนาสื่อการสอนเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูให้แก่หลาย ๆ โรงเรียน (ดังรูปที่ 8) เป็นต้น (May 18 Memorial Foundation, 2018), (iLaw, 2558)

รูปที่ 8 สื่อการสอนที่พัฒนาโดยมูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคม
ที่มา : <http://eng.518.org/sub.php?PID=030402>

ต่อมา ค.ศ. 1997 ได้มีการเปิดสุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย (The May 18th National Cemetery) ที่เมืองควังจู เพื่อเป็นอนุสรณ์สถานและสัญลักษณ์เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู และถูกยกระดับให้เป็นสุสานแห่งชาติเมื่อค.ศ. 2002 ภายในสุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตยประกอบไปด้วยหลุมศพ 684 หลุม แต่เดิมศพเหล่านี้คือเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ถูกนำมาฝังอย่างเร่งรีบโดยไม่ได้ทำพิธีใด ๆ ที่สุสานมังกวอลดง (Mangwoldong) แต่หลังจากที่ก่อสร้างสุสานแล้วเสร็จจึงนำศพเหล่านี้มาฝังที่สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตยอย่างสมเกียรติ ภายในสุสานประกอบไปด้วยหอนอนุสรณ์ที่บันทึกเหตุการณ์ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการสังหารหมู่ที่ควังจู รวมถึงจัดแสดงวัตถุและภาพถ่ายจากเหตุการณ์จริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู, ห้องโถงที่ประกอบด้วยรูปภาพของบุคคลที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูและแผ่นจารึก ห้องโถงนี้ถูกสร้างขึ้นโดยสถาปัตยกรรมรูปทรงโดลเมน ซึ่งเป็นสุสานหินแบบโบราณของเกาหลี, ห้องโถงนิทรรศการเพิ่มเติม, รูปปั้นและประติมากรรมจำนวนมาก และอนุสรณ์สถาน 3 แห่ง นอกจากนี้ประธานาธิบดีคิมยังซัมได้กำหนดให้วันที่ 18 พฤษภาคมของทุกปี เป็นวันรำลึกแห่งชาติเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์สังหารหมู่ และกำหนดให้ประธานาธิบดีทุกคนต้องเข้าร่วมพิธีรำลึก 18 พฤษภาคมที่สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตยเป็นประจำทุกปี อีกทั้งยังตั้งชื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่เมืองควังจูอย่างสมเกียรติว่า “การเรียกร้องประชาธิปไตยที่ควังจู (Gwangju Uprising)” (5.18 Memorial Foundation, 2021; Gwangju City Buk-Gu, 2021; KPC, 2015), (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 37)

รูปที่ 9 สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย เมืองควังจู

ที่มา : https://english.visitkorea.or.kr/enu/ATR/SI_EN_3_1_1_1.jsp?cid=264266

รูปที่ 10 ห้องโถงที่แสดงรูปภาพบุคคลที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู

ที่มา : http://english.hani.co.kr/arti/english_edition/e_national/859230.html

ข้อเท็จจริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูยังคงได้รับการขุดค้น ติความ และถกเถียงอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ที่ผ่านมารัฐบาลเกาหลีใต้ไม่เคยแสดงท่าทียอมรับว่าเหตุการณ์นี้เป็นความรับผิดชอบของภาครัฐ บางส่วนยังคงคิดว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นจากฝีมือของทหารเกาหลีเหนือและคิดว่าขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยที่ควังจูเป็นการก่อจลาจล นอกจากนี้อดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานไม่เคยแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ในครั้งนี้ รวมถึงไม่เคยขอโทษเหยื่อผู้เสียชีวิตและครอบครัวอย่างเป็นทางการ อีกทั้งเมื่อหนังสืออัตชีวประวัติของอดีตประธานาธิบดีชุนดูฮวานได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่ เนื้อหาภายในหนังสือระบุว่า ชุนดูฮวานไม่ใช่ผู้สั่งการให้ทหารสลายการชุมนุมและเขาไม่ได้สั่งการให้ทหารกราดยิงผู้ชุมนุมจากเฮลิคอปเตอร์ ทำให้ญาติของผู้เสียชีวิตและนักเคลื่อนไหวฝ่ายประชาธิปไตยไม่พอใจ เพราะมองว่าเป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นซึ่งอาจส่งผลให้คนรุ่นหลังเกิดความเข้าใจผิดได้ จึงเรียกร้องให้รัฐบาลปัจจุบันของเกาหลีใต้ชำระประวัติศาสตร์อย่างจริงจัง ส่งผลให้ประธานาธิบดีมุนแจอิน ผู้ซึ่งเคยเดินขบวนต่อต้านรัฐบาล

ทหารของอดีตประธานาธิบดีชุนดุกฮวาน ได้ประกาศหรือคดีเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูขึ้นใหม่อีกครั้ง ขณะที่เขาเข้าร่วมพิธีรำลึกครบรอบ 37 ปี 18 พฤษภาคมที่สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย เมื่อค.ศ. 2017 โดยมีเป้าหมายที่จะแสวงหาความจริงเพื่อชำระประวัติศาสตร์ให้ถูกต้องและค้นหาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสังหารหมู่เพื่อคืนความยุติธรรมให้แก่เหยื่อผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นี้ ต่อมาในเดือนกันยายนของปีเดียวกัน กระทรวงความมั่นคงแห่งชาติจัดตั้งหน่วยงานสืบสวนพิเศษเพื่อหาคำตอบว่ามีกรยิงปืนกลจากเฮลิคอปเตอร์ของทหารหรือไม่ หลังจากใช้เวลาทำงาน 5 เดือนก็ได้ข้อสรุปว่าเป็นเรื่องจริง โดยในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2018 สมัชชาแห่งชาติได้ผ่านร่างกฎหมายพิเศษเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู (The Gwangju Uprising Fact-Finding Special Act) เพื่อสอบสวน "การละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยกองกำลังทหารของรัฐบาลและระบุว่าใครเป็นผู้สังหารผู้ชุมนุม" (Asia-Pacific Human Rights Information Center, 2019), (Voice Online, 2017)

เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2018 คิมซุนอ๊ก (Kim Sun-ok) เหยื่อผู้รอดชีวิตจากเหตุการณ์สังหารหมู่ได้ให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ว่าตนเองถูกล่วงละเมิดทางเพศจากเจ้าหน้าที่ผู้สอบสวนซึ่งเป็นทหาร ต่อมาในเดือนมิถุนายน รัฐบาลได้จัดตั้งทีมสืบสวนค้นหาความจริงซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่จากกระทรวงความเสมอภาคทางเพศและคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จากผลการสืบสวนที่ถูกเปิดเผยในเดือนพฤศจิกายนของปีเดียวกัน สามารถยืนยันได้ว่ามีผู้เสียหายที่ถูกทหารล่วงละเมิดทางเพศและทารุณกรรมทางเพศจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูถึง 17 ราย ซึ่งเหยื่อมีทั้งวัยรุ่นและสตรีมีครรภ์ หลังจากนั้นต่อมาอีกหนึ่งสัปดาห์ กระทรวงกลาโหมได้จัดงานแถลงข่าวเพื่อขอโทษเหยื่อสตรีผู้เสียหาย โดยจองคยองดoo (Jeong Kyeong-doo) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเป็นตัวแทนกล่าวคำขอโทษและไต่ถามนับในนามกองทัพและรัฐบาล (ข่าวสดออนไลน์, 2561) ระหว่างการแถลงข่าว เขาได้ให้คำมั่นว่าจะไม่ละเลยความพยายามที่จะปลดปล่อยความพยายามที่จะปลดปล่อยเหยื่อและฟื้นฟูเกียรติยศของชาวเมืองควังจู รวมถึงป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นอีก อีกทั้งยังเน้นย้ำว่ากองทัพมีไว้เพื่อช่วยเหลือประชาชนไม่ใช่ผู้มีอำนาจ ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่กองทัพแถลงข่าวขอโทษอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับกรณีเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู (The Straits times, 2018; Yonhap, 2018)

เดือนธันวาคม ค.ศ. 2019 ระหว่างการขุดดินเพื่อย้ายสุสานของเรือนจำควังจูเก่าซึ่งเป็นโครงการของรัฐบาล ได้มีการขุดพบโครงกระดูก 80 ร่าง แต่ 40 ร่างเป็นโครงกระดูกที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้ (The Momentum, 2019) เจ้าหน้าที่ระบุว่าโครงกระดูก 80 ร่างที่ถูกขุดขึ้นมา ครึ่งหนึ่งขุดจากหลุมศพของนักโทษไร้ญาติที่มีความลึก 0.2 เมตร ส่วนอีกครึ่งหนึ่งถูกฝังลงไปภายในพื้นดินในท้องใต้ดินคอนกรีตที่มีความกว้าง ความสูง และความยาว 1 เมตร มูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคมตั้งข้อสังเกตว่าศพที่ระบุตัวตนไม่ได้ อาจจะเป็นศพของผู้สูญหายจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู เนื่องจากเรือนจำควังจูเก่าเคยถูกใช้เป็นฐานทัพของทหารและยังเป็นสถานที่ที่ผู้ชุมนุมที่โดนจับถูกทรมาน ดังนั้นในเวลาต่อมา กระทรวงยุติธรรมได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อค้นหาความจริง ซึ่งประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่ 9 คนจากหน่วยบริการราชทัณฑ์ของกระทรวง ได้ร่วมมือกับตำรวจ อัยการและเจ้าหน้าที่จากกระทรวงกลาโหม ซึ่งจะทำงานแยกกัน โดยคณะกรรมการเพื่อค้นหาความจริงของกระทรวงยุติธรรมจะทำหน้าที่สอบสวนข้อเท็จจริง ส่วนตำรวจ อัยการ และเจ้าหน้าที่จาก

กระทรวงกลาโหมจะทำหน้าที่ตรวจสอบทางนิติวิทยาศาสตร์เป็นหลักโดยจะทำงานร่วมกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์หรือ NFS (National Forensic Service) เพื่อระบุตัวตนของโครงกระดูก (Kim, 2019) ต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2020 NFS ได้เปิดเผยว่าการเปรียบเทียบ DNA ระหว่างโครงกระดูกกับครอบครัวของผู้สูญหายนั้นไม่ตรงกัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าโครงกระดูกที่ระบุตัวตนไม่ได้นั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจู อีกทั้งการเก็บข้อมูล DNA นั้นเก็บได้เพียงส่วนเดียวจากโครงกระดูกทั้งหมด เนื่องจากสภาพการเก็บรักษาโครงกระดูกที่ไม่ดี แต่อย่างไรก็ดี NFS วางแผนที่จะทำการวิเคราะห์เพิ่มเติมกับหน่วยงานอื่น ๆ (Yonhap, 2020)

เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2020 ประธานาธิบดีมุนแจอินให้สัมภาษณ์กับผู้ประกาศข่าวช่อง MBC ว่าการไต่สวนข้อเท็จจริงในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจูคือเรื่องที่ต้องทำ เพราะถือเป็นเหตุการณ์ที่รัฐมีส่วนชี้นำให้เกิดขึ้น อีกทั้งควรระบุตัวตนของผู้เสียชีวิตและผู้สูญหายให้ครบถ้วน รวมถึงสืบสวนหาความจริงว่าทหารยิงผู้ชุมนุมจากเฮลิคอปเตอร์ได้อย่างไร โดยเป้าหมายไม่ใช่เพื่อลงโทษผู้ที่ต้องรับผิดชอบ แต่เพื่อให้สังคมได้รับรู้ข้อเท็จจริงที่จะนำไปสู่การให้อภัยและการสมานฉันท์ นอกจากนี้เขายังกล่าวว่าเหตุการณ์การเรียกร้องประชาธิปไตยที่คังจูถูกนักการเมืองอนุรักษ์นิยมและนักเคลื่อนไหวบางกลุ่มมองว่าเป็นขบวนการที่สร้างความขัดแย้งทางการเมืองและอุดมการณ์ การค้นหาความจริงจะช่วยทำให้เกิดความเข้าใจต่อเหตุการณ์นี้มากขึ้น อีกทั้งคุณค่าทางประวัติศาสตร์และจิตวิญญาณของการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยควรถูกบันทึกไว้ในรัฐธรรมนูญ ผ่านการแก้ไขรัฐธรรมนูญ (The Momentum, 2020; Voice Online, 2020)

แม้หลายคนจะเชื่อว่าซุนดุษวานเป็นผู้สั่งการให้ทหารยิงผู้ชุมนุมจากเฮลิคอปเตอร์ แต่อย่างไรก็ดี ซุนดุษวานได้ให้การปฏิเสธว่าไม่มีการยิงผู้ชุมนุมจากเฮลิคอปเตอร์ระหว่างที่เขาขึ้นศาลเมื่อวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 2020 ในข้อหาหมิ่นประมาทบาทหลวงที่เป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ที่ทหารยิงปืนกลจากเฮลิคอปเตอร์ ต่อมาในวันที่ 13 พฤษภาคมของปีเดียวกัน ศาลได้เรียกตัวพยานผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจูมาให้ปากคำเพิ่มเติม พยานคนนี้ชื่อว่าคิมยงจาง (Kim Yong-jang) อดีตทหารหน่วยข่าวกรองที่เคยทำงานให้กับกองทัพสหรัฐอเมริกาประจำคังจูช่วงที่เกิดเหตุการณ์สังหารหมู่คังจู เขาได้ให้ปากคำว่า ในช่วงสายของวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1980 ซึ่งเป็นวันที่เกิดเหตุการณ์กราดยิงผู้ชุมนุม ทหารหน่วยพิเศษที่เป็นฝ่ายอารักขาอดีตประธานาธิบดีซุนดุษวานได้ทำเรื่องเบิกเฮลิคอปเตอร์ของกองทัพ และเขายังได้รับรายงานจากแหล่งข่าวในกองทัพเกาหลีใต้ว่าอดีตประธานาธิบดีซุนดุษวานเดินทางมายังคังจูในวันเกิดเหตุ จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าเขาคือผู้ออกคำสั่งให้ใช้กำลังอาวุธสลายการชุมนุมครั้งนั้น นอกจากนี้ทฤษฎีที่กล่าวหาว่าทหารเกาหลีเหนือเป็นผู้เปิดฉากยิงผู้ชุมนุม คิมยงจางได้ให้การว่าไม่น่าเป็นไปได้ เนื่องจากไม่มีทางที่ทหารเกาหลีเหนือจะลักลอบเข้ามาในคังจูโดยที่กองทัพสหรัฐอเมริกาไม่ทราบความเคลื่อนไหวและไม่มีทางที่กองทัพเกาหลีใต้จะยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้น อีกทั้งกองทัพสหรัฐอเมริกาประจำเกาหลีใต้ได้บันทึกความเคลื่อนไหวไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และเขาได้รับข้อมูลจากแหล่งข่าวว่ามีทหารนอกเครื่องแบบของซุนดุษวานถูกส่งไปแฝงตัวกับผู้ชุมนุม เพราะฉะนั้นทฤษฎีเรื่องทหารเกาหลีเหนือจึงไม่น่าจะเป็นเรื่องจริง หลังจากนั้นในวันที่ 15 พ.ค. ได้มีการเปิดเผยเอกสารจากกระทรวงต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาว่านายพลลีฮุยซุง (Lee Hui-sung) อดีตผู้บัญชาการกองอัยการศึก

ในขณะนั้น อ่างกับทูตสหรัฐอเมริกาว่านักศึกษาเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากคอมมิวนิสต์ และจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของเกาหลีใต้ ซึ่งคำกล่าวอ้างนี้อาจจะเป็นเหตุผลที่ทางสหรัฐอเมริกาเพิกเฉยกับการที่รัฐบาลส่งทหารไปควบคุมสถานการณ์การชุมนุมที่ควังจู โดยเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารที่หน่วยงานสืบสวนหาความจริงของเกาหลีใต้ได้ร้องขอไปเพื่อรวบรวมเอกสารจากทูตประเทศต่าง ๆ ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ยื่นคำขอไปที่ทางสหรัฐอเมริกาเพื่อเผยแพร่เอกสารดังกล่าว (The Momentum, 2020) โดยในปัจจุบันหน่วยงานสืบสวนหาความจริงของเกาหลีใต้ยังคงทำการสืบสวนต่อไปเนื่องจากขาดหลักฐานว่าผู้ใดคือผู้ที่ควรจะได้รับผิดชอบต่อเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูและความเกี่ยวข้องระหว่างขุนดยุชวานกับการยิงผู้ชุมนุมจากเฮลิคอปเตอร์² (Hankyoreh, 2019; Yonhap, 2020)

เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูยังได้ปรากฏในบทเพลงและภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ เพื่อเป็นการนำเสนอประวัติศาสตร์ในรูปแบบที่ต่างออกไป โดยมีจุดประสงค์เพื่อเป็นการรำลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวและเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ ในส่วนของเพลง เพลงที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้มากที่สุดคือเพลง “March for the Beloved” ซึ่งแต่งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1981 โดยคิมจองรยอล (Kim Jong-ryul) นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยชอนนัม เพื่อเป็นเกียรติแก่เหยื่อผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู เพลงนี้ถูกเผยแพร่ครั้งแรกจากการที่เป็นเพลงจบการแสดงของละครเพลงที่รำลึกถึงเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู หลังจากนั้นก็ได้เผยแพร่ไปทั่วประเทศและกลายเป็นเพลงที่ใช้ในเหตุการณ์การลุกขึ้นสู้ในเดือนมิถุนายน จนในที่สุด ตั้งแต่ ค.ศ. 2008 เป็นต้นมา เพลง March for the Beloved ได้ถูกนำมาขับร้องในพิธีรำลึก 18 พฤษภาคมที่สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย โดยเพลงนี้ถือเป็นความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งประชาธิปไตยของชาวเมืองควังจูในช่วงเวลานั้นและเป็นเพลงที่บรรเทาความโศกเศร้าของครอบครัวผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าว แต่เมื่อ ค.ศ. 2014 รัฐบาลของพัคกินฮยเย (Park Guen-hye) ได้สั่งห้ามไม่ให้ร้องเพลงนี้ในพิธีรำลึกเนื่องจากเพลงดังกล่าวถูกใช้ในภาพยนตร์ของเกาหลีเหนือ ในเวลาต่อมาเมื่อมุนแจอินได้ขึ้นดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีใน ค.ศ. 2017 ได้มีการนำเพลงนี้กลับมาร้องอีกครั้งในพิธีรำลึก 18 พฤษภาคม โดยประธานาธิบดีมุนแจอินได้กล่าวว่า เพลงนี้เป็นมากกว่าบทเพลง แต่มันคือเจตนารมณ์ของขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยในวันที่ 18 พฤษภาคม หลังจากนั้น ใน ค.ศ. 2020 ซึ่งเป็นวาระครบรอบ 40 ปี เหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ได้มีการนำเพลง March for the Beloved มาเรียบเรียงใหม่โดยใช้ชื่อว่า “2020 March for the Beloved” และเผยแพร่เป็นครั้งแรกในรายการสารคดีพิเศษเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูที่ออกอากาศทางช่อง KBS1 ในวันที่ 18 พ.ค. 2020 โดยเนื้อเพลงของเพลง March for the Beloved มีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อสู้ แม้ว่าจะไม่เหลือสิ่งใดแล้ว ก็จงอย่าไหวหวั่นจนกว่ารุ่งอรุณของวันใหม่จะมาถึง ขอให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จงสู้ต่อไปด้วยกัน (Kim, 2017; Lim, 2016; Se, 2017; Yoon, 2020)

ในวงการเพลง K-POP ก็ได้มีการอ้างอิงถึงเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูผ่านบทเพลงด้วยเช่นกัน โดยเพลงที่กล่าวถึงเหตุการณ์นี้มีความเกี่ยวข้องกับวงบอยแบนด์เกาหลีใต้ชื่อดังระดับโลกอย่างวง BTS ถึง 2 เพลง

² เนื่องจากหลักฐานจำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูถูกรัฐบาลทหารของขุนดยุชวานทำลายในสาธารณรัฐที่ 5 (คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์ เมืองควังจู 18 พฤษภาคม, 2558: 124)

โดยเพลงแรกคือเพลง “518-062” ซึ่งเป็นเพลงที่ซูก้า (Suga) หรือมินยูนกิ (Min Yoon-gi) หนึ่งในสมาชิกของวงแต่งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2010 ก่อนที่เขาจะถูกเปิดตัวในฐานะของสมาชิกวง BTS ขณะนั้นเขาได้ทำงานเพลงในฐานะของแร็ปเปอร์ใต้ดินซึ่งเป็นกลุ่มที่มีชื่อว่า D-TOWN โดยเขาให้รุ่นพี่หัวหน้าทีมที่ชื่อนักชอน (Nakshun) เป็นคนแร็ป หลังจากนั้นเขาได้เผยแพร่เพลงนี้ผ่านการโพสต์ลงในเว็บไซต์ PANN ซึ่งเป็นเว็บบอร์ดของเกาหลี รวมถึงได้เขียนข้อความว่าชื่อเพลง 518-062 มีที่มาจากวันที่ 18 เดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็นวันที่เกิดเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจู ส่วน 062 เป็นเลขรหัสของเมืองคังจู อีกทั้งเขายังเสริมว่าในปัจจุบันผู้คนหลงลืมและไม่ทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ เขาจึงแต่งเพลงนี้ขึ้นมาเพื่อเตือนใจทุกคน โดยเพลงนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับให้คนรุ่นหลังจดจำความกล้าหาญและความเสียสละของชาวเมืองคังจูที่ได้ต่อสู้เพื่อเรียกร้องรัฐธรรมนูญ ส่วนอีกเพลงคือเพลง “Ma City” ซึ่งเป็นเพลงที่สมาชิกของวง BTS แต่งขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2016 เพื่อแนะนำเมืองบ้านเกิดของสมาชิกแต่ละคน โดยในเนื้อเพลงมีท่อนที่เจโฮป (J Hope) หรือจางโฮซอก (Jung Ho-seok) ซึ่งเป็นชาวเมืองคังจูแร็ปว่า “ให้กดไปที่ 062-518 เลยสิ” จากรหัสลับนี้ทำให้แฟนคลับชาวต่างชาติของวง BTS ค้นหาคำเกี่ยวกับความหมายของมัน แล้วได้เรียนรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจู อีกทั้งมีแฟนคลับบางส่วนที่ไปเยี่ยมชมสุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย ขณะที่ไปเมืองคังจูเพื่อชมการแสดงคอนเสิร์ตของวง BTS จากบทเพลงของวง BTS ทำให้ผู้คนไม่ว่าจะเป็นชาวเกาหลีใต้หรือชาวต่างชาติได้เรียนรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจูและได้จดจำว่าครั้งหนึ่งเคยเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นในประเทศเกาหลีใต้ (BTS-Trans, 2021; Lazore, 2020; Oh, 2019)

ในส่วนของภาพยนตร์ มีการสร้างภาพยนตร์หลายเรื่องที่น่าเสนอเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจู โดยภาพยนตร์ที่สร้างจากเค้าโครงเรื่องจริงและมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่คังจูโดยตรง ได้แก่ เรื่อง “May 18” (2007) ที่เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตลอด 10 วันในคังจูโดยไล่เรียงตามลำดับเวลาผ่านตัวละครหลัก 4 ตัว ซึ่งคิมจีฮุน (Kim Ji-hoon) ผู้กำกับภาพยนตร์ได้ให้สัมภาษณ์ว่าเขาสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อแสดงความเคารพต่อเหยื่อที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้ หลังจากภาพยนตร์เรื่องนี้เข้าฉาย ประชาชนที่เคยอยู่ในเหตุการณ์ดังกล่าวมากกว่า 3,000 คน ได้เข้าร่วมชมภาพยนตร์ มีหลายคนที่ไม่สามารถกลืนน้ำตาได้และเมื่อภาพยนตร์จบก็ได้รับเสียงปรบมือจากพวกเขาเหล่านั้น (Pingbook, 2559; จักรกริช สังขมณี, 2563)

รูปที่ 11 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง May 18

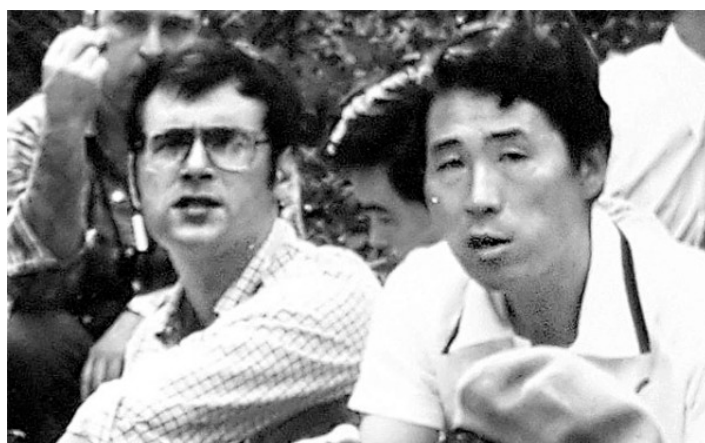
ที่มา : <https://www.siamzone.com/movie/m/5246>

ภาพยนตร์เรื่อง “A Taxi Driver” (2017) ที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับคิมมันซอบ (Kim Man-seob) คนขับแท็กซี่ที่ได้รับการว่าจ้างให้ขับรถไปส่งผู้โดยสารที่ควังจู โดยผู้โดยสารคนนั้นคือเจอร์เกน ฮินส์ปีเตอร์ (Jürgen Hinze) นักข่าวชาวเยอรมันซึ่งประจำการอยู่ที่ญี่ปุ่น ที่เดินทางมายังเกาหลีใต้เพื่อทำข่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ควังจู เมื่อทั้งสองลักลอบเข้าไปในเมืองควังจูที่ถูกทหารปิดล้อมไว้ พวกเขาก็ได้พบกับความโหดร้ายที่ทหารทำกับประชาชน ฮินส์ปีเตอร์ได้บันทึกภาพเหตุการณ์รุนแรงเหล่านั้นไว้แล้วได้นำมันออกมาเผยแพร่ให้ทั้งโลกรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเมืองควังจู ซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพและความกล้าหาญของนักข่าวกับคนขับแท็กซี่ในการนำความจริงออกมาเปิดเผยให้โลกภายนอกได้ทราบถึงความโหดร้ายที่ทหารทำกับประชาชน โดยเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นคือ เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม หลังจากที่ประกาศกฎอัยการศึกได้หนึ่งวัน ฮินส์ปีเตอร์ได้เดินทางมายังโซลและลักลอบเข้าควังจูได้สำเร็จ หลังจากนั้นเขาได้นำฟิล์มที่บันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันที่ 20-21 พฤษภาคม กลับมายังโซลแล้วรีบส่งไปยังสำนักงานข่าวที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ทำให้ภาพความรุนแรงที่ทหารทำกับประชาชนได้ถูกเปิดเผยให้นานาชาติรับรู้ วันที่ 23 พฤษภาคม ฮินส์ปีเตอร์ต้องการกลับไปควังจูอีกครั้งเพื่อบันทึกภาพเหตุการณ์เพิ่มเติม โดยเขาได้รับความช่วยเหลือจากคิมซาบก (Kim Sa-bok) ไกด์และคนขับรถแท็กซี่ของโรงแรมในกรุงโซลในการพาเขาลักลอบเข้าเมืองควังจู เมื่อคิมซาบกได้เข้าไปรู้เห็นเหตุการณ์ที่รุนแรง มันได้กลายเป็นบาดแผลในใจของเขา ทำให้เขาเสียชีวิตในเวลาไม่กี่ปีหลังจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ต่อมาใน ค.ศ. 2005 ฮินส์ปีเตอร์เดินทางมายังเกาหลีเพื่อเข้าร่วมพิธีรำลึกถึงเหยื่อผู้เสียชีวิตที่ควังจู เขาได้พยายามตามหาคิมซาบก แต่ก็ไม่พบข้อมูลใด ๆ เกี่ยวกับเพื่อนของเขา ฮินส์ปีเตอร์เสียชีวิตลงเมื่อ ค.ศ. 2016 ได้มีการสร้างอนุสรณ์สถานให้แก่เขาที่สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย โดยภายในอนุสรณ์ได้บรรจุปลายเล็บและเส้นผมของเขาเอาไว้ หลังจากภาพยนตร์ A Taxi Driver เข้าฉายในค.ศ. 2017 เรื่องราวของคิมซาบกได้รับการเปิดเผยจากลูกชายของเขา ทำให้สังคมเกาหลีใต้

ได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของคิมซาบก ต่อมาใน ค.ศ. 2019 เจ้ากระดุกของคิมซาบกได้ถูกย้ายมาฝั่งไวกัล ๑ กับอนุสรณ์สถานของอินส์ปีเตอร์ที่สุสาน 18 พฤษภาคมประจำปีโดย ภาพยนตร์เรื่อง A Taxi Driver ได้รับกระแสตอบรับที่ดีทั้งในประเทศและนอกประเทศ ส่งผลให้ได้รับรางวัลจากหลายเวทีในประเทศ และได้เป็นตัวแทนภาพยนตร์เกาหลีที่เข้าชิงรางวัลออสการ์ (Oscar) สาขาภาพยนตร์ต่างประเทศยอดเยี่ยม เมื่อ ค.ศ. 2017 (Dek-D, 2563; จักรกริช สังขมณี, 2563)

รูปที่ 12 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง A Taxi Driver
ที่มา : <https://genkinahito.wordpress.com>

รูปที่ 13 รูปภาพตัวจริงของอินส์ปีเตอร์ (ซ้าย) และคิมซาบก (ขวา)
ที่มา : <https://www.donga.com/en/article/all/20181225/1589117/1/Two-real-life-heroes-of-movie-Taxi-driver-meet-in-40-years>

นอกจากนี้ยังมีภาพยนตร์ที่เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูผ่านสายตาและความทรงจำของตัวละครในเรื่อง ได้แก่เรื่อง “A Petal” (1996) ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผู้เสียแม่ไปในเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู ส่งผลให้เธอเกิดบาดแผลในจิตใจและส่งผลกระทบต่อการเดินทางชีวิตของเธอในเวลาต่อมา และเรื่อง “The Old Garden” (2006) ซึ่งเป็นภาพยนตร์ประเภทรักโรแมนติคที่สร้างมาจากนิยาย มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ต้องเลือกระหว่างความรักกับอุดมการณ์ ซึ่งก็คือการเรียกร้องประชาธิปไตย โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ได้สอดแทรกเรื่องราวประวัติศาสตร์การต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย เพื่อให้ผู้ชมได้เข้าใจถึงความยากลำบากและความอดทนของผู้คนวัยหนุ่มสาวที่ต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยในสมัยนั้น ทั้งยังมีภาพยนตร์ที่นำเสนอเนื้อหาผ่านมุมมองผู้กระทำอย่างทหาร ได้แก่เรื่อง “Peppermint Candy” (1999) ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับทหารคนหนึ่งชื่อว่ายองโฮ (Yong-ho) เขาเป็นหนึ่งในทหารที่เข้าร่วมการสลายการชุมนุมที่ควังจูและกลายมาเป็นตำรวจที่ทำหน้าที่สอบสวนผู้เห็นต่างทางการเมือง ความทรงจำที่เขากระทำการรุนแรงต่อพลเมืองและผู้ต้องหาทำให้เขาเกิดบาดแผลในจิตใจ ส่งผลให้ตอนสุดท้ายเขาได้พบกับจุดจบอันน่าสะเทือนใจ โดยภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับรางวัลเป็นจำนวนมากจากหลายเวทีในประเทศ และเรื่อง “Fork Crane” (2017) ที่นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความทรงจำอันเลวร้ายของทหารที่อยู่ในเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจู (Dek-D, 2563; จักรกริช สังขมณี, 2563)

รูปที่ 14 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง Peppermint Candy
ที่มา : <https://raremeat.blog/peppermint-candy-1999/>

นอกจากภาพยนตร์เหล่านั้นยังมีการสร้างภาพยนตร์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความคับแค้นใจของประชาชนชาวเกาหลีที่มีต่ออดีตประธานาธิบดีชุนดุกฮวาน ผู้ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์การสังหารหมู่ที่ควังจูโดยตรง

ได้แก่เรื่อง “26 Years” (2014) ซึ่งถูกดัดแปลงมาจากการ์ตูน โดยเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นเหตุการณ์ที่สมมติขึ้น หลังเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู 26 ปี (นับจากค.ศ. 1980 - 2006) ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ดังกล่าว 5 คน ซึ่งมีทั้งพลเมืองและทหาร ได้รวมตัวกันวางแผนลอบสังหารขุนดูฮวานเพื่อเป็นการแก้แค้น เนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูและความพยายามในการต่อสู้กับความอยุติธรรม (Dek-D, 2563; จักรกริช สังขมณี, 2563)

รูปที่ 15 โปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง 26 Years
ที่มา : <https://www.imdb.com/title/tt2551894/>

สุดท้ายนี้ยังมีภาพยนตร์สารคดีหลายเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจู เช่น เรื่อง “Kim-Gun (2018)” ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการค้นหาความจริงจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จากเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูว่า “คิมกุน” ผู้ชายในรูปขาวดำที่ถ่ายได้จากเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นใคร เนื่องจากบางคนอ้างว่าผู้ชายคนนี้เป็นทหารเกาหลีเหนือที่ทำให้เกิดความรุนแรงขึ้นในการประท้วงขึ้นที่ควังจู เรื่อง “5.18 Hinzpeter Story (2018)” ซึ่งเป็นเรื่องราวชีวิตของฮินส์ปีเตอร์ นักข่าวต่างชาติที่เปิดเผยเรื่องราวของเหตุการณ์สังหารหมู่ที่ควังจูให้นานาชาติได้รับรู้ โดยภาพยนตร์สารคดีเรื่องนี้ได้รวบรวมคำสัมภาษณ์จากภรรยาของเขา ภาพเคลื่อนไหวและภาพถ่ายที่เขาได้ถ่ายจากเหตุการณ์เอาไว้ และเรื่อง “Gwangju Uprising: 40th anniversary, missing 4 hours (2020)” ที่รวบรวม footage ของนักข่าวต่างชาติที่บันทึกภาพของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในควังจูในช่วงเวลานั้น แต่วิดีโอที่บันทึกเหตุการณ์หนึ่งได้หายไปจากบันทึกประวัติศาสตร์ทั้งหมด ซึ่งเหตุการณ์นั้นคือเหตุการณ์ที่ทหารได้กราดยิงผู้ชุมนุมที่กำลังร้องเพลงชาติที่หน้าศาลากลางจังหวัด เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม หนังสือเรื่องนี้จึงมุ่งความสนใจไปยังวิดีโอที่หายไป เป็นต้น (Choi Ji-wan, 2020), (จักรกริช สังขมณี, 2563)

รูปที่ 16 โปสเตอร์ของภาพยนตร์สารคดีเรื่อง Gwangju Uprising: 40th anniversary, missing 4 hours

ที่มา : <http://www01.koreaherald.com/view.php?ud=20200701001029>

5. สรุป

จากการศึกษาพบว่าเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจู ค.ศ. 1980 ส่งผลให้ขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยมีความเข้มแข็งมากขึ้นและส่งผลให้เกิดกระแสการต่อต้านอเมริกาในหมู่ประชาชนชาวเกาหลีใต้ ซึ่งนำไปสู่การที่ชาวเกาหลีใต้สามารถเรียกร้องประชาธิปไตยได้สำเร็จและเกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามมา อีกทั้งเหตุการณ์นี้ยังมีส่วนช่วยให้ประเทศเกาหลีใต้มีประชาธิปไตยที่มั่นคง กล่าวคือ หลังจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ชาวเกาหลีใต้สามารถเลือกตั้งรัฐบาลพลเรือนเข้ามาบริหารประเทศได้ติดต่อกันจนถึงปัจจุบัน รัฐบาลเหล่านั้นได้พัฒนาประชาธิปไตยให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น เกิดการปฏิรูปกองทัพเพื่อให้ทหารเป็นกลางทางการเมือง รวมถึงเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการออกกฎหมายเพื่อค้นหาความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูและสามารถนำตัวผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ดังกล่าวมาลงโทษได้สำเร็จ

จวบจนถึงปัจจุบัน เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูยังคงส่งอิทธิพลต่อสังคมเกาหลีใต้ในแง่ของเหตุการณ์ที่ยังคงไม่ได้รับความยุติธรรม ยังคงมีผู้คนจำนวนมากที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นี้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทางภาครัฐและภาคเอกชนจึงมีความพยายามที่จะเยียวยาและมอบความยุติธรรมให้แก่พวกเขาเหล่านั้น ทั้งการออกกฎหมายพิเศษต่าง ๆ การจัดตั้งมูลนิธิรำลึก 18 พฤษภาคม การสร้างสุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย และการจัดตั้งหน่วยงานสืบสวนค้นหาข้อเท็จจริงที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลชุดปัจจุบัน เพื่อชำระประวัติศาสตร์ให้ถูกต้องซึ่งจะนำไปสู่การให้อภัยและการสมานฉันท์ในสังคมเกาหลีใต้ นอกจากนี้เหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูยังส่งอิทธิพลต่อวงการเพลงและภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าวและเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

เป็นที่น่าสังเกตว่าเหตุการณ์สังหารหมู่ควังจูส่งผลต่อสังคมเกาหลีใต้ให้เกิดความพยายามค้นหาข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ปฏิเสธการปกปิดและบิดเบือนประวัติศาสตร์ เพื่อเรียนรู้ เข้าใจ สร้างความปรองดองในสังคม และมอบความยุติธรรมให้แก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ

บรรณานุกรม

คณะกรรมการประวัติศาสตร์นิพนธ์เมืองกวางจู 18 พฤษภาคม. (2558). **18 พฤษภาคม การลุกขึ้นต่อสู้เพื่อ ประชาธิปไตยที่เมืองกวางจู**. ม.ป.พ.

ดำรงค์ ฐานดี. (2547). **สังคมและวัฒนธรรมเกาหลี**. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นิฐิณี ทองแท้. (2557). “เสรีภาพในการชุมนุมของสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้).” **วารสารนิติสังคมศาสตร์** 7, 2 : 96

บุญวัฒน์ สว่างวงศ์. (2559). “พัฒนาการทางการเมืองและเส้นทางสู่ประชาธิปไตยของไทยและเกาหลีใต้.” **วารสารสหวิทยาการวิจัย** 5, 1 : 10

ลีเมียงซิก. (2555). **ประวัติขบวนการประชาธิปไตยเกาหลี**. แปลโดย กุลชีพ วรพงษ์. กรุงเทพฯ: พี.เพรส.

วิเชียร อินทะสี. (2553). “การต่อสู้กับการคอร์รัปชันทางการเมืองในเกาหลีใต้ในช่วงต้นของกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย.” **วารสารเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา** 15, 2 : 69-70,78

_____. (2555). “สองทศวรรษการพัฒนาประชาธิปไตยในเกาหลีใต้: ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยที่เป็นอุปสรรค.” **วารสารสังคมศาสตร์** 8, 1 : 80-88

สตีธร ธนานิติโชติ. (2555). **การสร้างความปลอดภัยแห่งชาติ: เกาหลีใต้**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

สิริพรรณ นกสวน สวัสดิ์. (2561). **การเปลี่ยนผ่านไปสู่ประชาธิปไตยเปรียบเทียบ : เกาหลีใต้ อินโดนีเซีย ซิลี อาร์เจนตินา ตุนิเซีย ไนจีเรีย ยูเครน และโปแลนด์**. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

ข่าวสดออนไลน์. (2561). **กองทัพเกาหลีขอโทษแล้ว ทหารข่มขืนศ.ตำนรัฐประหาร 'กวางจู1980'**. เข้าถึงเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.khaosod.co.th/around-the-world-news/news_1794214

ข่าวสดออนไลน์. (2563). **40 ปี เหตุนองเลือดในกวางจู เผด็จการส่งทหารปราบประชาชน ใส่ร้ายเป็นกบฏ**. เข้าถึงเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://www.matichonweekly.com/hot-news/article_306234

จักรกริช สังขมณี. (2557). 40 ปี การสังหารหมู่ที่ควังจู: ชื่อนดูฮวัน ภาพความทรงจำ และความยุติธรรมที่ยังเปลี่ยนไม่ผ่าน. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.the101.world/gwangju-uprising/>

ณ.คอน ลับแล. (2559). **Peppermint Candy (1999)**. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564 เข้าถึงจาก <https://raremeat.blog/peppermint-candy-1999/>

ดำรงค์ ฐานดี. (2545). **พฤติกรรมทางการเมืองของเกาหลีใต้**. เข้าถึงเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <http://www3.ru.ac.th/korea/article1/article22.pdf>

ตรีบุษ อิงคุทานนท์. (2563). **ชอน ดูฮวาน ผู้นำเผด็จการที่ถูกประชาชนเกาหลีใต้โค่นล้มจนพินาศ**. เข้าถึงเมื่อ 1 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://thepeople.co/chun-doo-hwan-the-dictator-south-korea/>

_____. (2563). **มุน แจอิน: นักศึกษาในขบวนประท้วงเผด็จการสู่ประธานาธิบดีเกาหลีใต้**. เข้าถึงเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2564 เข้าถึงได้จาก <https://thepeople.co/moon-jae-in-president-south-korea/>

วิเชียร อินทะสี. (2563). **ประชาธิปไตยและกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง**. เข้าถึงเมื่อ 7 มกราคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.stou.ac.th/Schoolnew/polsci/UploadedFile/%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B9%88%E0%B8%A7%E0%B8%A2%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%2011.pdf>

สุธามาศ เพชรนอก. (2562). **มุมมองการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในเกาหลีใต้ในทศวรรษ 1980 ที่สะท้อนผ่านภาพยนตร์ชุด Reply 1988**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <http://isas.arts.su.ac.th/?p=4240>

Chillout KOREA. (2564). **สุสาน 18 พฤษภาคมประชาธิปไตย – The May 18th National Cemetery**. เข้าถึงเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.chilloutkorea.com/the-may-18th-national-cemetery/>

Dek-D. (2563). **เกิดอะไรขึ้นที่กวางจู? 5 หนังสือเหตุการณ์ต่อสู้เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยในเกาหลีใต้**. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.dek-d.com/studyabroad/55962/>

iLaw. (2558). **บทเรียนจากกวางจู “ประวัติศาสตร์ที่ไม่ถูกจดจำจะถูกขำรอยเดิม”**. เข้าถึงเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://ilaw.or.th/node/3896>

- PINGBOOK. (2559). **18 พฤษภาคม ... วันแห่งความเจ็บปวดของกวางจู ที่ชาวเกาหลีจะไม่มีวันลืม (2007-07-12)**. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.pingbook.com/2016/10/30/1343>
- Siamzone. (2564). **May 18**. เข้าถึงเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2564 เข้าถึงจาก <https://www.siamzone.com/movie/m/5246>
- The Momentum. (2019). **เกาหลีใต้เร่งตรวจดีเอ็นเอ หลังพบโครงกระดูกที่ระบุตัวตนไม่ได้หลายสิบร่าง ใกล้เรือนจำกวางจู**. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://themomentum.co/unidentified-bodies-were-found-in-gwangju/>
- _____. (2020). **ประธานาธิบดีเกาหลีใต้เรียกร้องให้ตามหาความจริง กรณีสังหารหมู่ที่กวางจูเมื่อ 40 ปีก่อน**. เข้าถึงเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://themomentum.co/truth-finding-of-gwangju-massacre/>
- Voice Online. (2017). **'มุนแจอิน' ประกาศรีออคติสังหารหมู่ประชาชนปี 1980**. เข้าถึงเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.voicetv.co.th/read/490834>
- _____. (2019). **เกาหลีใต้ยังค้นหาความจริง 'การสังหารหมู่' ฝ่ายประชาธิปไตยในเดือนพฤษภาคม 1980**. เข้าถึงเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก https://voicetv.co.th/read/J55ADMvS_
- _____. (2020). **จุดจบผู้นำทุจริต 'เกาหลีใต้' ประเทศที่อดีตประธานาธิบดีต้องโทษมากที่สุด**. เข้าถึงเมื่อ 22 กุมภาพันธ์ 2563 เข้าถึงจาก <https://voicetv.co.th/read/oX9m1bxyo>
- _____. (2020). **40 ปี เหตุการณ์ '18 พฤษภาคม' เกาหลีใต้ยังตามหา 'คนสังขยประชาชน'**. เข้าถึงเมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2564. เข้าถึงได้จาก <https://voicetv.co.th/read/0MhwNyrQP>
- Asia-Pacific Human Rights Information Center. (2019). **Continuous Distortion of the May 18 Uprising in South Korea: A Challenge for Transitional Justice**. Retrieved February 15, 2021, from <https://www.hurights.or.jp/archives/focus/section3/2019/03/continuous-distortion-of-the-may-18-uprising-in-south-korea-a-challenge-for-transitional-justice.html#4>
- Bangkok Post. (2020). **Trauma endures of South Korea's Gwangju Uprising**. Retrieved February 10, 2021, from <https://www.bangkokpost.com/world/1919576/trauma-endures-of-south-koreas-gwangju-uprising>

BTS Trans. (2021). **[TRANS/PANN] An idol who posted a post on Pann some years ago.**

Retrieved February 17, 2021, from <https://bts-trans.tumblr.com/post/124541104865/trans-pann-an-idol-who-posted-a-post-on-pann>

Choi Ji-won. (2020). **Gwangju Uprising: 40th anniversary, missing 4 hours.** Retrieved

February 20, 2021, from <http://www.koreaherald.com/view.php?ud=20200701001029>

Courtney Lazore. (2020). **Remembering the Gwangju Uprising.** Retrieved February 17, 2021,

from <https://medium.com/revolutionaries/remembering-the-gwangju-uprising-8f6c36a10a8c>

Genki Jason. (2017). **A Taxi Driver Film Poster.** Retrieved February 20, 2021, from

<https://genkinahito.wordpress.com/2017/08/02/london-korean-film-festival-2017-will-screen-a-taxi-driver-at-the-picturehouse-central-cinema-on-monday-august-14th-1830/a-taxi-driver-film-poster/>

George Katsiaficas. (2020). **Comparing the Paris Commune and the Kwangju People's**

Uprising: A Preliminary Assessment. Retrieved January 7, 2021, from <http://www.eroseffect.com/articles/Paris%20Gwangju.pdf>

Gwangju City Buk-Gu. (2021). **National Cemetery for the May 18th Democratic Uprising.**

Retrieved February 11, 2021, from <https://bukgu.gwangju.kr/menu.es?mid=a20402000000>

Hankyoreh. (2018). **[Reportage] Martyrs of democracy laid to rest.** Retrieved February 18,

2021, from http://english.hani.co.kr/arti/english_edition/e_national/859230.html

_____. (2019). **Chun Doo-hwan arrived in Gwangju by helicopter before troops**

opened fire on civilians. Retrieved February 19, 2021, from

http://english.hani.co.kr/arti/english_edition/e_national/893879.html

IMDb. (2021). **26 nyeon (2012).** Retrieved February 20, 2021, from [https://www.imdb.com](https://www.imdb.com/title/tt2551894/)

[/title/tt2551894/](https://www.imdb.com/title/tt2551894/)

Kim Arin. (2019). **Unidentified human remains found in Gwangju.** Retrieved February 15,

2021, from <http://www.koreaherald.com/view.php?ud=20191222000150>

Kim Cynthia. (2017). **South Korea's Moon joins protest song at commemoration in nod to liberal values.** Retrieved February 17, 2021, from <https://www.reuters.com/article/us-southkorea-politics-liberals-idUSKCN18E0BZ>

Korea Bridge. (2011). **The 6.10 Democracy Movement (6.10 민주항쟁).** Retrieved February 22, 2021, from <https://koreabridge.net/post/610-democracy-movement-610-%eb%af%bc%ec%a3%bc%ed%95%ad%ec%9f%81-intraman>

KRC. (2015). **May 18th Gwangju People's Uprising.** Retrieved February 10, 2021, from <https://drupal.krcla.org/en/history/may18>

Lee Hyeong-Ju. (2018). **Two real-life heroes of movie 'Taxi driver' meet in 40 years.** Retrieved February 22, 2021, from <https://www.donga.com/en/article/all/20181225/1589117/1/Two-real-life-heroes-of-movie-Taxi-driver-meet-in-40-years>

Lee Hyun-ji. (2014). **The Gwangju Uprising: A Movement, A Memory, A Myth of Modern South Korea.** Retrieved January 7, 2021, from <https://ir.vanderbilt.edu/bitstream/handle/1803/5115/HHT%20LeeH%202012.pdf?sequence=1>

Lee Suh-yoon. (2019). **Bodies recall Gwangju's bloody history.** Retrieved February 15, 2021, from https://www.koreatimes.co.kr/www/nation/2019/12/356_280874.html

Lonely Planet. (2021). **May 18th National Cemetery Memorial in Gwangju.** Retrieved February 11, 2021, from <https://www.lonelyplanet.com/south-korea/jeollanam-do/gwangju/attractions/may-18th-national-cemetery/a/poi-sig/1427462/357436>

Oh Yeon-seo. (2019). **BTS fans learn about Gwangju Democratization Movement through lyrics.** Retrieved February 17, 2021, from http://english.hani.co.kr/arti/english_edition/e_entertainment/894499.html

Se Young-jang. (2017). **The Gwangju Uprising: A Battle over South Korea's History.** Retrieved February 17, 2021, from <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/the-gwangju-uprising-battle-over-south-koreas-history>

The May 18 Memorial Foundation. (2021). **May 18 Foundation Declaration**. Retrieved February 10, 2021, from <http://eng.518.org/sub.php?PID=0102>

_____. (2021). **Truth Unveiling & Responding to Distortion**.

Retrieved February 10, 2021, from <http://eng.518.org/sub.php?PID=0301>

_____. (2021). **Commeroration Projects**. Retrieved February 10,

2021, from <http://eng.518.org/sub.php?PID=0302>

_____. (2021). **Exchange & Solidarity Projects**. Retrieved February 10, 2021, from

<http://eng.518.org/sub.php?PID=0303>

_____. (2021). **Education Projects**. Retrieved February 10, 2021, from

<http://eng.518.org/sub.php?PID=0304>

The Straits times. (2018). **South Korea apologises for rapes by 1980 martial law troops**.

Retrieved February 13, 2021, from <https://www.straitstimes.com/asia/east-asia/s-korea-apologises-for-rapes-by-1980-martial-law-troops>

Thrity Umrigar. (2017). **Haunted by the souls of Gwangju's uprising**. Retrieved February 22,

2021, from <https://www.bostonglobe.com/arts/books/2017/01/12/haunted-souls-gwangju-uprising/j2O5j2Z2HlxX67kmA0DGkP/story.html>

Tim Shorrock. (2020). **Gwangju Presente!**. Retrieved February 22, 2021, from

<http://timshorrock.com/2020/05/17/gwangju-presente/>

Tim Shorrock and Kim Injeong. (2020). **2 Days in May That Shattered Korean Democracy**.

Retrieved February 22, 2021, from <https://www.thenation.com/article/world/two-days-in-may-that-shattered-korean-democracy/>

VisitKorea. (2021). **May 18th National Cemetery (국립 5.18 민주묘지)**. Retrieved

February 18, 2021, from https://english.visitkorea.or.kr/enu/ATR/SI_EN_3_1_1_1.jsp?cid=264266

Yonhap. (2018). **Minister apologizes for troops' sexual violence in 1980 crackdown on Gwangju uprising.** Retrieved February 13, 2021, from

<https://en.yna.co.kr/view/AEN20181107001751315>

_____. (2020). **Chun's commander warned S. Korea could end up like Vietnam unless Gwangju uprising quelled: U.S. documents.** Retrieved February 19, 2021,

from <https://en.yna.co.kr/view/AEN20200515009200325>

_____. (2020). **Ex-President Chun attends libel trial over Gwangju crackdown amid angry protests.** Retrieved February 12, 2021, from

<https://en.yna.co.kr/view/AEN20200427002952315>

_____. (2020). **Remains found at former Gwangju prison likely unrelated to May 18 uprising.** Retrieved February 15, 2021, from

<http://www.koreaherald.com/view.php?ud=20200804000648>

Yoon So-yeon. (2020). **Singers to honor Gwangju Democratic Uprising through song.**

Retrieved February 17, 2021, from

<https://koreajoongangdaily.joins.com/2020/05/06/television/gwangju-democratic-uprising-may-18-1980/20200506193806018.html>

Youtube. (2020, July 22). [THAISUB] 518-062 - D-Town (Prod&Comp. by SUGA)

임정요. (2016). **'Marching for our Beloved' English lyrics.** Retrieved February 17, 2021,

from <http://www.koreaherald.com/view.php?ud=20160517000757>

김태현. (2020). **40 년 만의 고백... '5.18 암매장' 진술 수십 건 확인.**

Retrieved February 22, 2021, from <https://www.nocutnews.co.kr/news/5455364>

5.18 Memorial Foundation. (2021). **Gwangju Democratization Uprising: It is Time to Move Forward and Spread the Spirit of the May 18 in World.** Retrieved February 11,

2021, from <https://518org.wordpress.com/2019/09/17/gwangju-democratization-uprising-it-is-time-to-move-forward-and-spread-the-spirit-of-the-may-18-in-world/>